

อ้อมกอดของความโดดเดี่ยว
Solitude's Embrace

ธนนท์ ธนาวุฒิ

ศิลปนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปภาพพิมพ์
วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2568

อ้อมกอดของความโดดเดี่ยว

ธนนนท์ ธนาวุฒิ

ศิลปนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปบัณฑิต

สาขาวิชาศิลปภาพพิมพ์

วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ปีการศึกษา 2568

Solitude's Embrace

Thananon Thanawut

Art Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirement
The For Bachelor Degree of Fine Arts Major in Printmaking
Poh-Chang Academy of Arts
Rajamangala University of Technology Rattanakosin

2025

วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ อนุมัติให้ศิลปินพันธ์
เรื่อง อ้อมกอดของความโดดเดี่ยว
เสนอโดย นายธนนท์ ธนาวุฒิ รหัสนักศึกษา 4651070841116
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะภาพพิมพ์

ผู้ควบคุมศิลปินพันธ์
รองศาสตราจารย์พัลลภ วังบอน

คณะกรรมการสอบศิลปินพันธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชลลดา ชาญประสพผล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

.....กรรมการ

(อาจารย์วรพงษ์ อรุณเรือง)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจนวิทย์ ชูทอง)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์พัลลภ วังบอน)

.....กรรมการ

(อาจารย์สุรัชย์ อดุมมัน)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรางคณา ผิวมันกิจ)

.....กรรมการ

(อาจารย์ทศนะ ก้อนดี)

.....กรรมการ

(อาจารย์รัตนา สุจริต)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรัฐ บุญทรง)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยเพาะช่าง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

หัวข้อเรื่อง อ้อมกอดของความโดดเดี่ยว
นักศึกษา นายธนนนต์ ธนาวุฒิ
รหัสนักศึกษา 4651070841116
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์พัลลภ วังบอน
หลักสูตร ศิลปบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะภาพพิมพ์
 วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2568

บทคัดย่อ

ผลงานศิลปนิพนธ์เรื่อง “อ้อมกอดแห่งความโดดเดี่ยว” เกิดขึ้นจากการใคร่ครวญต่อสภาวะบางอย่างที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยสายตา หากแต่ดำรงอยู่อย่างเจิบจ้นภายในจิตใจของมนุษย์ ในโลกที่ความสัมพันธ์สามารถเชื่อมโยงถึงกันได้อย่างง่ายดาย ความรู้สึกบางอย่างกลับค่อย ๆ ถอยลึกลงไปสู่พื้นที่ที่ยากจะเข้าถึง ทิ้งไว้เพียงความเจิบที่ไม่เคยถูกกล่าวถึงอย่างแท้จริง

ความโดดเดี่ยวในผลงานชุดนี้มีได้ปรากฏในฐานะความว่างเปล่าที่ฉับพลัน หากแต่เป็นสภาวะที่ค่อย ๆ ซึมแทรก สะสม และก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ ราวกับเงาที่ไม่เคยหายไปไหน เพียงแค่เปลี่ยนตำแหน่งไปตามช่วงเวลาของชีวิต มันไม่ใช่เพียงความรู้สึกของการไม่มีใครอยู่ข้างกาย หากแต่คือการดำรงอยู่ร่วมกับบางสิ่งที่ไม่สามารถเอ่ยชื่อได้อย่างชัดเจน เป็นความเจิบที่มีได้ว่างเปล่า หากแต่เต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่ถูกเปล่งเสียง

ภายใต้การรับรู้นี้ ผลงานจึงมิได้มุ่งเล่าเรื่อง หากแต่เลือกที่จะ “ปล่อยให้บางสิ่งคงอยู่” ผ่านภาพของห้อง วัตถุ และแสงเงาที่นิ่งงัน พื้นที่ที่ดูเหมือนว่างเปล่ากลับแฝงไปด้วยร่องรอยของการมีอยู่ ขณะที่สิ่งของธรรมดากลายเป็นพยานของความรู้สึกที่ไม่เคยถูกอธิบาย การลดทอนรายละเอียดมิได้ทำให้ภาพเจิบลง หากแต่เปิดพื้นที่ให้ความรู้สึกบางอย่างค่อย ๆ ปรากฏขึ้นภายในสายตาของผู้มอง

กระบวนการสร้างสรรค์ด้วยเทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึก (Etching) ขาวดำ จึงมิใช่เพียงวิธีการทางเทคนิค หากแต่เป็นวิธีการรับรู้ การกักรดลงบนพื้นผิวโลหะ การรอคอย และการปรากฏขึ้นของร่องรอย ล้วนสะท้อนจังหวะของการเผชิญหน้ากับภายในของตนเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เส้น พื้นผิว และน้ำหนักของแสงเงา จึงมิได้ทำหน้าที่เพียงสร้างภาพ หากแต่เป็นการบันทึกบางสิ่งที่เคยเกิดขึ้นและยังคงหลงเหลืออยู่

ท้ายที่สุด ผลงานชุดนี้มิได้พยายามอธิบายความโดดเด่นให้ชัดเจน หากแต่เลือกจะวางมันไว้ในพื้นที่หนึ่งอย่างเจียบ้าง และบางทีในช่วงเวลาที่ไม่มีย้ายคำใดถูกเอ่ยออกมาอย่างแท้จริงนั่นเอง ความโดดเด่นอาจเผยตัวในอีกลักษณะหนึ่ง มิใช่ในฐานะสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง แต่เป็นอ้อมกอดที่เราไม่เคยรู้ตัวว่าได้อยู่ภายในมาตลอด

Title: Solitude's Embrace
Name: Mr.Thananon Thanawut
Student ID: 4651070841116
Adviser: Associate Professor Pallop Wangborn
Degree: Bachelor Degree of Fine Arts Major in Printmaking
Poh-Chang Academy of Arts Rajamangala University of technology
Rattanakosin
Year: 2025

Abstract

The Art thesis project “Solitude’s Embrace” emerges from a contemplation of an intangible condition one that cannot be perceived through sight, yet quietly resides within the human psyche. In a world where connections are easily established, certain emotions gradually withdraw into deeper, less accessible spaces, leaving behind a silence that is rarely, if ever, fully acknowledged.

In this body of work, solitude does not appear as an abrupt emptiness; rather, it manifests as a state that slowly permeates, accumulates, and takes form over time like a shadow that never truly disappears, but merely shifts its position throughout the course of life. It is not simply the absence of others, but the coexistence with something that resists clear articulation. It is a silence that is not empty, but instead filled with what remains unspoken.

With this perception, the work does not seek to narrate, but instead chooses to “allow something to remain.” Through depictions of interior spaces, objects, and still light and shadow, seemingly empty environments become imbued with traces of presence, while ordinary objects transform into witnesses of unexpressed emotions. The reduction of narrative detail does not render the image void; rather, it opens a space in which subtle sensations gradually emerge within the viewer’s perception.

The creative process, realized through black-and-white intaglio printmaking (etching), is not merely a technical procedure, but a mode of perception in itself. The act of acid biting into the metal surface, the passage of time, and the gradual emergence of marks reflect an unavoidable confrontation with one's inner state. Lines, textures, and tonal contrasts do not simply construct images; they serve as imprints of something once experienced, yet still lingering.

Ultimately, this body of work does not attempt to define solitude with clarity. Instead, it places it gently within a quiet space. And perhaps, in the moment when no words are spoken, solitude reveals itself in another form not as something to be escaped, but as an embrace in which we have always existed, without ever fully realizing it.

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาและคณะอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้มอบความรู้ คำแนะนำ และการชี้แนะแนวทางอย่างต่อเนื่องตลอดกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ข้อคิดเห็นและมุมมองของท่านมิได้เพียงช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาทักษะทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ หากยังเปิดพื้นที่ให้ข้าพเจ้าได้ทำความเข้าใจแนวคิดและการรับรู้ของตนเองอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อน ๆ ที่คอยอยู่เคียงข้าง เป็นกำลังใจ และมอบความเข้าใจ ในช่วงเวลาที่การทำงานเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน การมีอยู่ของพวกเขาก็เปรียบเสมือนแรงยึดเหนี่ยวที่ทำให้ข้าพเจ้ายังคงก้าวเดินต่อไปได้ แม้ในช่วงเวลาที่ความรู้สึกบางอย่างยากจะอธิบาย

ท้ายที่สุด ข้าพเจ้าขอขอบคุณตนเอง ที่อดทนต่อความล้า เหนื่อย ความเปราะบาง และช่วงเวลาที่เต็มไปด้วยความท้าทาย จนสามารถผ่านพ้นกระบวนการนี้มาได้ ผลงานชิ้นนี้จึงมิได้เป็นเพียงผลลัพธ์ของการศึกษา หากแต่เป็นอีกหนึ่งช่วงเวลาของการเรียนรู้และการเติบโต ที่จะยังคงหลงเหลืออยู่ต่อไปในเส้นทางของการเป็นศิลปิน

ธนนัท ธนาวุฒิ

คำนำ

มีบางช่วงเวลา ที่ความเจ็บไม่ได้เกิดจากการไร้เสียง หากแต่เกิดจากบางสิ่งภายในที่ค่อย ๆ หยดลงอย่างช้า ๆ จนไม่อาจระบุได้ว่าเริ่มต้นขึ้นเมื่อใด มนุษย์ยังคงดำรงอยู่ท่ามกลางผู้คน การเคลื่อนไหวยังคงดำเนินต่อไป บทสนทนา ยังคงเกิดขึ้นตามจังหวะของมัน หากแต่การรับรู้บางอย่างกลับค่อย ๆ ถอยลึกลงไป รวากับว่าความใกล้ชิดมิได้ถูกกำหนดด้วยระยะทางระหว่างร่างกาย หากแต่ถูกกำหนดด้วยความสามารถในการเข้าถึงกัน ซึ่งในบางช่วงเวลานั้น กลับไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย ระยะห่างที่แท้จริงจึงมิได้ปรากฏให้มองเห็น หากแต่ดำรงอยู่ภายในอย่างเงียบงัน และค่อย ๆ ขยายตัวโดยไม่มีใครทันสังเกต

ในสภาวะเช่นนี้ ความเหงาอาจเป็นเพียงความรู้สึกที่ผ่านเข้ามาแล้วเลือนหายไปตามกาลเวลา เป็นช่วงเวลาหนึ่งที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงได้ แต่ความโดดเดี่ยวกลับไม่เป็นเช่นนั้น มันมิได้เคลื่อนไหวไปตามเวลาอย่างชัดเจน หากแต่ค่อย ๆ แทรกซึม สะสม และดำรงอยู่ในลักษณะที่ยากจะจับต้อง มันไม่ส่งเสียง ไม่เรียกร้อง และไม่ปรากฏตัวอย่างเปิดเผย หากแต่คงอยู่ในฐานะสภาวะที่มนุษย์ต้องเผชิญโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ความโดดเดี่ยวจึงมิใช่เพียงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว หากแต่เป็นบางสิ่งที่ค่อย ๆ ซ้อนทับอยู่ภายในการดำรงอยู่ ทำให้การรับรู้ของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างเงียบงัน เมื่อเวลาผ่านไป สภาวะดังกล่าวมิได้หายไป หากเพียงเปลี่ยนรูปแบบและเคลื่อนย้ายตำแหน่งของมันไปสู่พื้นที่ที่ลึกยิ่งขึ้น มันอาจหลบซ่อนอยู่ในช่วงเวลาที่สุด ในพื้นที่ที่ไม่มีสิ่งใดผิดแปลก หรือแม้กระทั่งในช่วงเวลาที่มนุษย์รายล้อมไปด้วยผู้คน ความโดดเดี่ยวจึงมิได้ขึ้นอยู่กับการมีอยู่หรือไม่มีอยู่ของผู้อื่น หากแต่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ที่ไม่อาจเชื่อมถึงกันได้อย่างแท้จริงในโลกที่การสื่อสารถูกพัฒนาให้รวดเร็วและใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น ความเข้าใจกลับมิได้เดินทางไปพร้อมกัน ความสัมพันธ์จำนวนไม่น้อยจึงดำรงอยู่เพียงในระดับผิวเผิน ไม่สามารถยังลึกลงไปถึงพื้นที่ภายในที่เต็มไปด้วยความรู้สึกซึ่งไม่เคยถูกถ่ายทอดออกมา และในพื้นที่ว่างระหว่างการรับรู้ตนเอง ความโดดเดี่ยวจึงค่อย ๆ มีรูปทรงขึ้นอย่างเงียบงัน

จากการตระหนักรู้ต่อสภาวะดังกล่าว จึงนำไปสู่ความสนใจในการสำรวจ “ความโดดเดี่ยว” ในมิติที่ลึกกว่าความหมายทั่วไป ไม่ใช่เพียงในฐานะความรู้สึกเชิงลบ หากแต่เป็นสภาวะหนึ่งของการดำรงอยู่ที่ค่อย ๆ โอบล้อม หล่อหลอม และดำรงอยู่เคียงข้างมนุษย์อย่างต่อเนื่องผลงานศิลปนิพนธ์เรื่อง “อ้อมกอดแห่งความโดดเดี่ยว” จึงมิได้มุ่งอธิบายหรือให้คำตอบ หากแต่เลือกจะสร้างพื้นที่หนึ่งที่ความเจ็บสามารถดำรงอยู่ได้อย่างเต็มที่ ผ่านภาพของห้อง วัตถุ และแสงเงาที่นิ่งงัน โดยลดทอนการเล่าเรื่อง เพื่อเปิดโอกาสให้การรับรู้ค่อย ๆ เกิดขึ้นภายในผู้มอง

การรับรู้ในที่นี้จึงมิได้เกิดจากสิ่งที่ถูกกล่าว หากแต่เกิดจากสิ่งที่ยังคงค้างอยู่ในช่วงระหว่างการมองเห็น และบางที ในช่วงเวลาที่เวลาเหมือนหยุดนิ่ง และไม่มีถ้อยคำใดสามารถอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นได้

อย่างแท้จริงนั่นเอง ความโดดเด่นอาจมิได้เผยตัวในฐานะสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง หากแต่เป็นสภาวะที่ดำรงอยู่
มาก่อนแล้วอย่างเจียบจัน เป็นพื้นที่ที่เราเคยผ่าน เคยอยู่ และอาจยังคงอยู่ภายในนั้น โดยไม่เคยตระหนัก
ถึงมันอย่างชัดเจน ในฐานะอ้อมกอดที่ไม่เคยคลายออกไปจากการดำรงอยู่ของเราเลย

ธนนท์ ธนาวุฒิ

สารบัญ

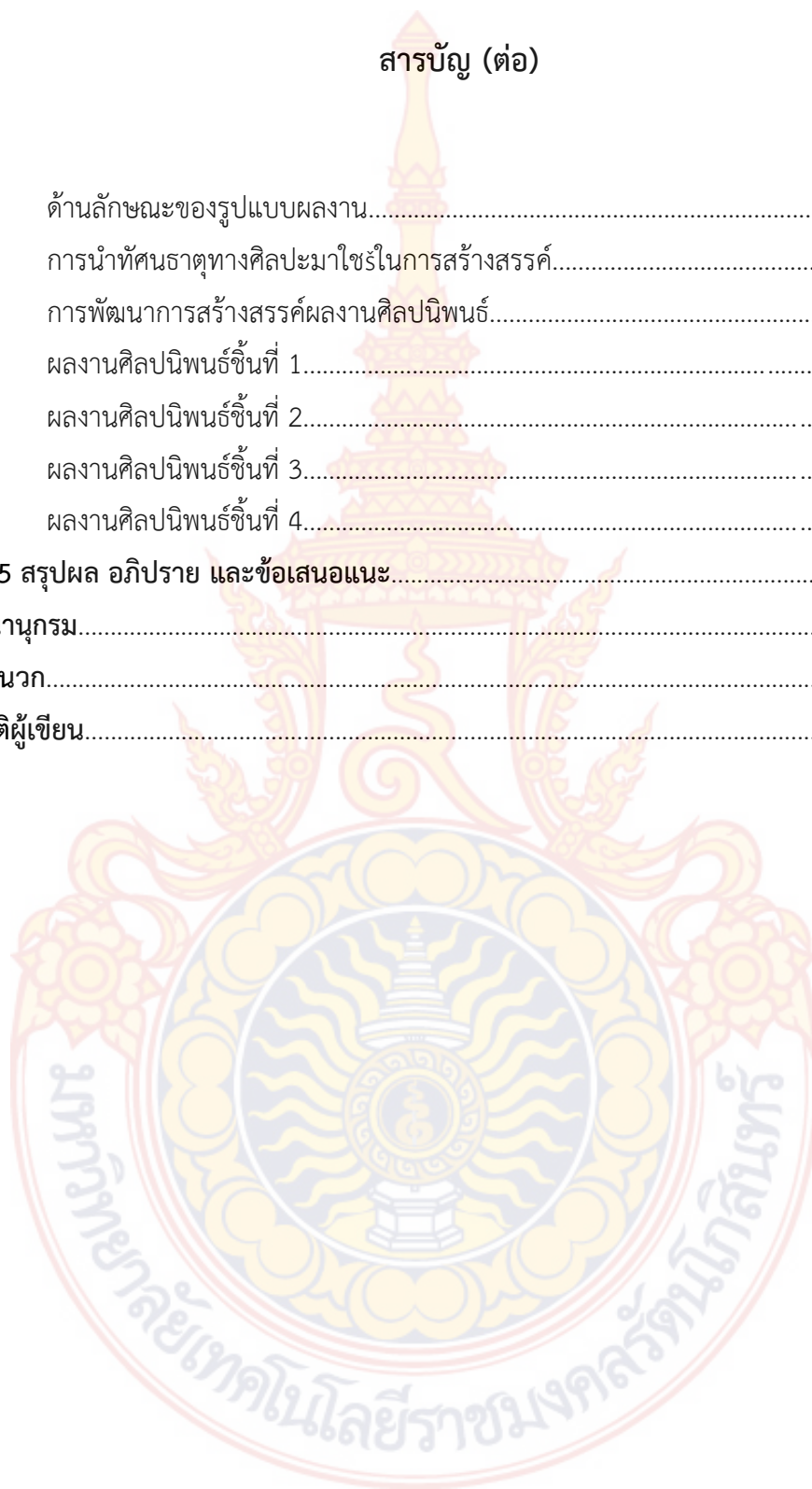
	หน้า
ปกในภาษาไทย.....	ก
ปกในภาษาอังกฤษ.....	ข
หน้าอวนุมัติ.....	ค
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ณ
คำนำ.....	ญ
สารบัญ.....	ฎ
สารบัญ (ต่อ).....	ฐ
สารบัญ (ต่อ).....	ฑ
สารบัญภาพ.....	ฒ
สารบัญภาพ (ต่อ).....	ณ
สารบัญภาพ (ต่อ).....	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	3
วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	4
แนวคิดของการสร้างสรรค์.....	4
ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
ขอบเขตของการสร้างสรรค์.....	6
ขั้นตอนและวิธีการสร้างสรรค์.....	7
แหล่งข้อมูลที่น่ามาใช้ในการสร้างสรรค์.....	8
บทที่ 2 ที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจ.....	10
อิทธิพลจากแนวความคิด.....	11
อิทธิพลจากภาพยนตร์.....	11
อิทธิพลจากดนตรี.....	14

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
อิทธิพลจากครอบครัว.....	17
อิทธิพลจากเพื่อน.....	19
อิทธิพลจากศิลปกรรม.....	20
บทที่ 3 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์.....	25
ขั้นตอนประมวลความคิดที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจ.....	26
ขั้นตอนการประมวลความคิดที่แสดงออกทางรูปธรรม.....	26
การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานก่อนศิลปะนิพนธ์.....	27
ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน กระบวนการเทคนิคภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ.....	31
ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์เทคนิคภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ.....	32
อุปกรณ์ในการเขียนเทคนิคภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ.....	34
อุปกรณ์การทำความสะอาดแม่พิมพ์แผ่นทองแดง.....	36
อุปกรณ์การในการพิมพ์ภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ.....	38
การสร้างสรรค์แบบร่าง.....	40
ภาพร่างผลงานศิลปะนิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	41
ภาพร่างผลงานศิลปะนิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	42
ภาพร่างผลงานศิลปะนิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	43
ภาพร่างผลงานศิลปะนิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	44
ขั้นตอนการขยายภาพร่าง.....	45
ขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์เทคนิคภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ	46
1.ขั้นตอนการเตรียมผิวหน้าแม่พิมพ์.....	46
2.ขั้นตอนการลอกลายลงบนแม่พิมพ์.....	47
3.ขั้นตอนการเตรียมแม่พิมพ์สำหรับเทคนิคโรยเมล็ดมั่งกร.....	48
4.ขั้นตอนสร้างค่าน้ำหนักสำหรับเทคนิคการโรยผงเมล็ดมั่งกร.....	49
บทที่ 4 การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์.....	51
ด้านเนื้อหาและความคิด.....	51

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ด้านลักษณะของรูปแบบผลงาน.....	52
การนำทัศนธาตุทางศิลปะมาใช้ในการสร้างสรรค์.....	52
การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์.....	54
ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 1.....	54
ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 2.....	56
ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3.....	58
ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4.....	60
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	62
บรรณานุกรม.....	64
ภาคผนวก.....	65
ประวัติผู้เขียน.....	72

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1	บทความโดย Mood Tracker..... 2
2	ตัวอย่างจากภาพยนตร์ Taxi Driver (1976)..... 12
3	ตัวอย่างจากภาพยนตร์ The Piano Teacher (2001)..... 13
4	ตัวอย่างจากวงดนตรี Korn แสดงสด..... 15
5	ตัวอย่างจากวงดนตรี Limp Bizkit แสดงสด..... 16
6	ภาพแสดงอิทธิพลจากครอบครัว..... 18
7	ภาพแสดงอิทธิพลจากเพื่อน..... 19
8	ภาพผลงานของ Edvard Munch..... 21
9	ภาพผลงานของ Nighthawks..... 22
10	ผลงานของ Rembrandt Harmensz van Rijn..... 23
11	ผลงานของ Chang Sae-tang..... 24
12	ภาพผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 1..... 27
13	ภาพผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 2..... 28
14	ภาพผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 3..... 29
15	ภาพผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 4..... 30
16	ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กั๊ดกรดโลหะ 1..... 32
17	ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กั๊ดกรดโลหะ 2..... 33
18	ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กั๊ดกรดโลหะ 3..... 34

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
19 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ 4.....	35
20 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ทำความสะอาดแม่พิมพ์แผ่นทองแดง 5.....	36
21 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ทำความสะอาดแม่พิมพ์แผ่นทองแดง 6.....	37
22 ภาพอุปกรณ์ภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ 7.....	38
23 ภาพอุปกรณ์ภาพพิมพ์กัฏกรดโลหะ 8.....	39
24 ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	41
25 ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	42
26 ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	43
27 ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	44
28 การขัดเตรียมผิวหน้าทองแดง.....	46
29 ทาวาร์นิชดำบนแผ่นทองแดง.....	47
30 ชูดภาพร่างลงบนหน้าทองแดง.....	47
31 การตำผงเลือดมังกร.....	48
32 การนำแผ่นทองแดงเข้าตู้โรยผงเลือดมังกร.....	48
33 การเขียนดินสอไข.....	50
34 การเขียนดินสอไขและปิดวาร์นิช.....	50
35 การล้างหน้าแผ่นทองแดง.....	50
36 การอัดหมึกบนแผ่นทองแดง.....	50
37 การหมุนแทนพิมพ์.....	50
38 ผลงานที่พิมพ์ลงกระดาษ.....	50
39 ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	55
40 ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	57

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
41 ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	59
42 ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	61
43 รูปโปสเตอร์นิทรรศการศิลปนิพนธ์ Questior (การตั้งคำถาม).....	66
44 ภาพหน้าปกสูจิบัตร Questior (การตั้งคำถาม).....	67
45 ภาพพิธีเปิดนิทรรศการศิลปนิพนธ์Question(การตั้งคำถาม).....	67
46 ภาพถ่ายกับประธานในพิธีเปิด คุณอรณลิน โลจนะโกสินทร์.....	68
47 ภาพการบรรยายภาพให้ คุณอรณลิน โลจนะโกสินทร์	68
48 ภาพถ่ายกับอาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์คู่กับผลงานที่แสดงในงานนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question(การตั้งคำถาม).....	69
49 ภาพถ่ายข้าพเจ้าคู่กับผลงานที่แสดงในงานนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question (การตั้ง คำถาม).....	70
50 ภาพบัตรเชิญงานนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question (การตั้งคำถาม).....	71

บทที่ 1

บทนำ

มีบางช่วงเวลา ที่ความเจ็บไม่ได้เกิดจากการไร้เสียง หากแต่เกิดจากบางสิ่งภายในที่ค่อย ๆ หยดลงอย่างไม่อาจระบุดเริ่มต้นได้ มนุษย์ยังคงดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คน การเคลื่อนไหวยังคงดำเนินต่อไปตามปกติ แต่การรับรู้บางอย่างกลับถอยลึกลงไป รวาก็บว่าความใกล้ชิดมิได้ถูกกำหนดไว้ด้วยระยะทางระหว่างร่างกาย หากแต่ถูกกำหนดด้วยสิ่งที่เราไม่สามารถเชื่อมถึงกันได้ ในระยะห่างที่ไม่อาจมองเห็นนั้น “ความเหงา” อาจเป็นเพียงความรู้สึกที่ผ่านเข้ามาและเลือนหายไปตามกาลเวลา แต่ความโดดเดี่ยวกลับคงอยู่ลึกและยาวนาน โดยไม่ส่งเสียงและไม่ร้องขอการรับรู้จากผู้อื่นเลย ความโดดเดี่ยวมิได้เป็นเพียงการไม่มีใครอยู่ข้างกาย หากแต่เป็นสภาวะที่ค่อย ๆ ก่อตัว สะสม และซ้อนทับอยู่ภายในอย่างเงียบงัน

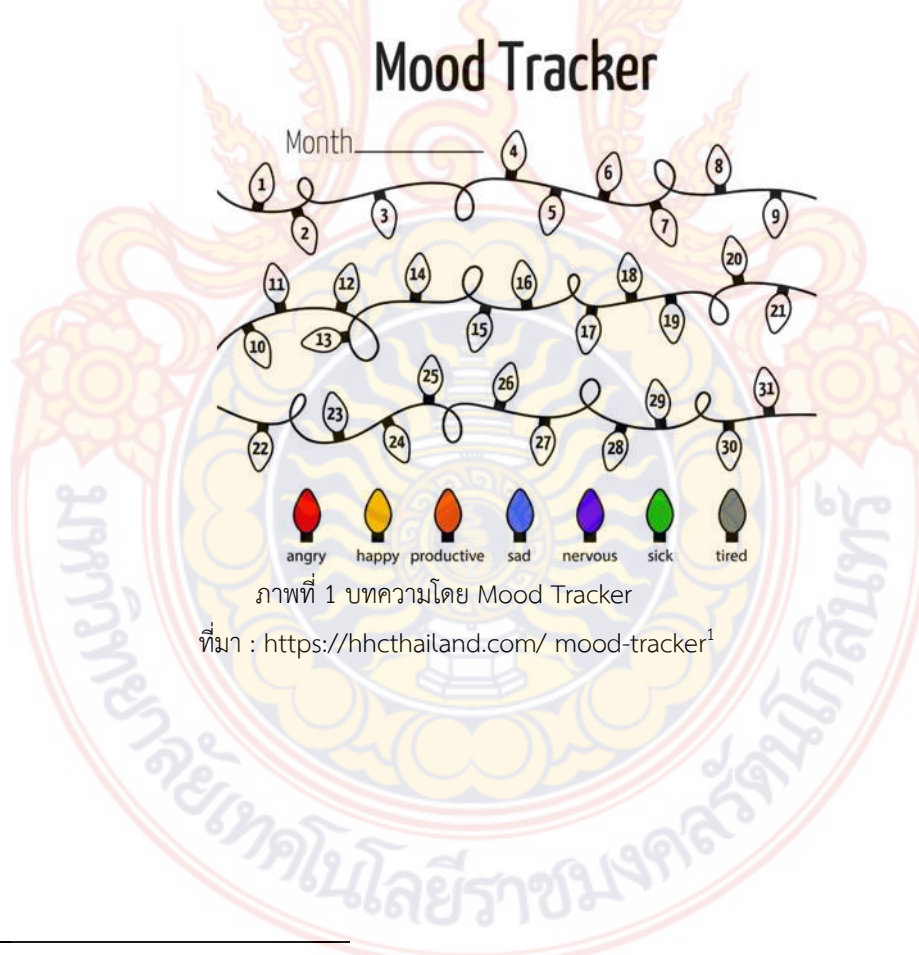
ประสบการณ์ส่วนบุคคลในบางช่วงเวลา ได้เปิดโอกาสให้ผู้สร้างสรรค์ได้เผชิญหน้ากับสภาวะดังกล่าวอย่างใกล้ชิด ผ่านกระบวนการบันทึกความรู้สึกในชีวิตประจำวัน ซึ่งเดิมทีเป็นส่วนหนึ่งของการสังเกตและทำความเข้าใจตนเอง การเขียนในลักษณะนี้มิได้มีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน หากแต่เป็นการค่อย ๆ เปิดเผยชั้นของความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ภายในใจตนอย่างไม่เร่งรัด และทำให้ตระหนักว่าความโดดเดี่ยวมิได้เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน หากแต่ค่อย ๆ สะสมและแทรกซึมอยู่ในกระบวนการรับรู้โดยไม่ทันสังเกต แม้เมื่อเวลาผ่านไปแล้ว มนุษย์จะเติบโตและเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น แต่ความโดดเดี่ยวกลับมิได้เลือนหายไป หากเพียงเปลี่ยนรูปแบบไปและเคลื่อนย้ายไปอยู่ในพื้นที่ที่ลึกยิ่งขึ้น ในโลกที่การสื่อสารถูกทำให้ใกล้กันมากยิ่งขึ้น ความเข้าใจกลับมิได้เกิดขึ้นพร้อมกัน ส่งผลให้ความสัมพันธ์จำนวนหนึ่งดำรงอยู่เพียงในระดับผิวเผิน และไม่สามารถเข้าถึงพื้นที่ภายในที่เต็มไปด้วยความรู้สึกที่ไม่เคยถูกถ่ายทอดออกมา

จากการตระหนักรู้ต่อสภาวะดังกล่าว จึงนำข้าพเจ้าไปสู่ความสนใจในการสำรวจ “ความโดดเดี่ยว” ในมิติที่ลึกกว่าความหมายทั่วไป ผลงานศิลปศึกษา นิพนธ์เรื่อง “อ้อมกอดแห่งความโดดเดี่ยว” จึงมิได้มุ่งเล่าเรื่องอย่างตรงไปตรงมา หากแต่เลือกสร้างพื้นที่ผ่านภาพของห้อง วัตถุ และแสงเงาที่นิ่งงัน เพื่อเปิดโอกาสให้ความเจ็บได้ทำหน้าที่ของมัน และให้ผู้มองได้ค่อย ๆ รับรู้ความรู้สึกภายในของตนเอง และบางที ในช่วงเวลาที่ไม่มีความใดถูกอธิบายอย่างชัดเจน ความโดดเดี่ยวอาจมิได้ปรากฏในฐานะสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง หากแต่เป็นอ้อมกอดที่เราดำรงอยู่ภายในมาโดยตลอด ความเครียดสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคนในทุกช่วงวัย บางครั้งมันเกิดขึ้นและค่อย ๆ หายไป เมื่อเราปรับตัวได้หรือเมื่อสาเหตุของมันหมดไป

แต่ในบางกรณี ความเครียดไม่ได้หายไปง่าย ๆ หากแต่คงอยู่และวนซ้ำ จนกลายเป็น “ความเครียดเรื้อรัง” ซึ่งเริ่มส่งผลกระทบทั้งต่อร่างกายและจิตใจ เช่น สุขภาพที่แย่ลง ความวิตกกังวล หรือภาวะซึมเศร้า สิ่งที่น่ากังวลคือ หลายคนไม่ทันสังเกตตนเอง จึงไม่รู้ว่ากำลังเผชิญกับความเครียด ในระดับที่รุนแรง ส่งผลให้ไม่สามารถรับมือได้ทัน และปล่อยให้มันค่อย ๆ กระทบต่อการดำเนินชีวิต โดยไม่รู้ตัว

Mood Tracker คือการจดบันทึกอารมณ์ของตนเองในแต่ละวัน ลักษณะคล้ายไดอารี่ แต่เน้นไปที่การบันทึกความรู้สึก วิธีนี้ช่วยให้เรามองเห็นสภาวะอารมณ์ของตนเองในแต่ละวันได้ชัดเจนขึ้น ว่าเรามีความเครียดมากน้อยเพียงใด

รูปแบบของการบันทึกสามารถทำได้หลากหลาย เช่น การให้คะแนน การใช้สีแทนอารมณ์ หรือการใช้แอปพลิเคชัน เมื่อทำอย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้มองเห็น “รูปแบบ” (pattern) ของอารมณ์ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และสามารถจัดการความเครียดได้ดีกว่าการปล่อยให้ความรู้สึกเหล่านั้นผ่านไปโดยไม่รับรู้

¹HHCT Thailand, *Mood Tracker*, (ม.ป.พ.), เข้าถึงเมื่อ 1 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://hhcthailand.com/mood-tracker>.

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงแรกของการดำรงอยู่ ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นท่ามกลางความอบอุ่นที่โอบล้อมจากครอบครัว และผู้คนรอบข้าง เต็มไปด้วยความรัก และความเอาใจใส่เหล่านั้น ทำหน้าที่เสมือนกับพื้นที่ปลอดภัยที่ทำให้ข้าพเจ้ารับรู้โลกในฐานะสถานที่ที่อ่อนโยน และข้าพเจ้าสามารถไว้วางใจได้ การมีอยู่ของผู้อื่นในเวลานั้นจึงไม่ใช่สิ่งที่ต้องตั้งคำถาม หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของความปกติที่ดำรงอยู่โดยไม่ต้องอธิบาย ความสัมพันธ์เป็นไปอย่างเรียบง่ายและความสุขก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องพยายามแสวงหา

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาเคลื่อนผ่านไป การรับรู้ต่อโลกค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปอย่างเงียบๆ ความเป็นจริงอีกด้านหนึ่งเริ่มเผยตัวออกมาด้านที่ไม่ได้อ่อนโยนนัก และไม่ได้เปิดรับทุกความแตกต่างอย่างที่เราเคยเชื่อ ประสบการณ์ของการถูกมองว่า “ไม่เหมือน” การถูกหัวเราะเยาะ และการถูกผลักออกไปอยู่ในระยะห่างที่มองไม่เห็น ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในชีวิตประจำวัน สิ่งเหล่านี้มิได้ปรากฏขึ้นอย่างรุนแรงในทันที หากแต่สะสม ซ้อนทับ และฝังลึกอยู่ภายในการรับรู้อย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นบาดแผลที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยสายตา แต่ดำรงอยู่อย่างชัดเจนภายใน

ภายใต้สภาวะเช่นนี้ ความโดดเดี่ยวจึงไม่ได้เกิดจากการอยู่ลำพัง หากแต่เกิดจากการที่ไม่สามารถเชื่อมต่อกับผู้อื่นได้อย่างแท้จริง แม้จะยังมีผู้คนอยู่รายล้อม แม้จะยังมีอ้อมกอดของครอบครัวที่คอยรองรับอยู่เสมอ แต่พื้นที่บางส่วนภายในกลับยังรู้สึกว่างเปล่า และไม่อาจเข้าถึงได้ จากเป็นเด็กที่เคยเคลื่อนไหวอยู่ในพื้นที่ที่เปิดกว้างค่อยเปลี่ยนเป็นการดำรงอยู่ภายในห้องที่ปิดสนิทมากขึ้น ๆ ทุกวัน แต่พื้นที่ภายนอกเริ่มเลือนความสำคัญลง ขณะที่ “พื้นที่ภายใน” ค่อย ๆ ขยายตัวอย่างเงียบๆ และในพื้นที่เช่นนั้นเอง ความเจ็บได้เริ่มมีบทบาทในฐานะภาษาหนึ่งของการรับรู้

ในช่วงเวลา que การเชื่อมต่อกับโลกภายนอกนั้นเริ่มเลือนราง สิ่งที่ยังคงดำรงอยู่เคียงข้าง กลับไม่ใช่มนุษย์ หากแต่เป็น “ของเล่น” และ “เพื่อนในจินตนาการ” ซึ่งกลายเป็นพื้นที่ปลอดภัยที่ไม่ตั้งคำถาม ไม่ตัดสิน และไม่ผลักไส การมีอยู่ของสิ่งเหล่านี้ มิได้เป็นเพียงภาพแทนของวัยเด็ก หากแต่เป็นโครงสร้างของการรับรู้ที่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าสามารถดำรงอยู่ร่วมกับความรู้สึกของตนเองได้อย่างไม่ถูกปฏิเสธ และการสื่อสารกับสิ่งที่ไม่มีตัวตนจึงกลายเป็นการสื่อสารที่แท้จริงที่สุดในช่วงเวลาหนึ่ง และค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็น “ภาษาเงียบ” ที่ยังคงดำรงอยู่มาจนถึงปัจจุบัน เมื่อการรับรู้เช่นนั้นยังคงหลงเหลืออยู่ ศิลปะจึงค่อย ๆ ปรากฏขึ้นในฐานะพื้นที่ใหม่ของการดำรงอยู่ ไม่ใช่เพียงแค่เครื่องมือในการแสดงออก หากแต่เป็นพื้นที่ จนความเจ็บสามารถก่อตัวขึ้นเป็นรูปทรง เป็นพื้นที่ที่ความรู้สึกซึ่งไม่อาจเอ่ยออกมา โดยสามารถปรากฏขึ้นได้ผ่านเส้นสาย พื้นผิว และแสงเงา กระบวนการสร้างสรรค์จึงมิใช่เพียงการผลิตภาพ หากแต่เป็นการเผชิญหน้า ทบทวน ทำความเข้าใจต่อสิ่งที่เคยเกิดขึ้น และยังคงดำรงอยู่ภายในอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น ที่มาและความสำคัญของผลงานศิลปศึกษานิพนธ์ชุด “อ้อมกอดแห่งความโดดเดี่ยว” จึงอยู่ที่การสำรวจสถานะของความโดดเดี่ยวในฐานะ “ประสบการณ์ของการดำรงอยู่” มากกว่าการ

อธิบายในเชิงอารมณ์เพียงอย่างเดียว ผลงานทำหน้าที่เป็นพื้นที่กลาง ที่เชื่อมโยงระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ระหว่างความทรงจำกับการรับรู้ และความเจ็บกับการมองเห็นของตนเอง เพื่อจะเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เผชิญหน้ากับบางสิ่งบางอย่างที่อาจดำรงอยู่ในตนเอง เช่นเดียวกัน และบางทีในการกลับไปมองความโดดเดี่ยวอีกครั้ง โดยไม่หลีกเลี่ยงนั้นของสิ่งที่เคยเป็นเพียงบาดแผล อาจค่อย ๆ เปลี่ยนสถานะของมัน ไม่ใช่ในฐานะสิ่งที่ต้องถูกลบเลือน หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ ที่ยังคงอยู่เคียงข้างอย่างเงียบงันในฐานะ “อ้อมกอด” ที่ไม่เคยจางหาย และเป็นแรงผลักดันที่ทำให้การสร้างสรรค์ยังคงเกิดขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์

1. เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกเศร้าและความโดดเดี่ยวที่หล่อหลอมตัวตนของข้าพเจ้า ให้ผู้ชมได้สัมผัสถึงอารมณ์ที่แฝงอยู่เบื้องหลังความเงียบงัน ซึ่งเป็นความรู้สึกที่อาจดูประหลาด
2. เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกเศร้าและความโดดเดี่ยวผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ในแนวทางเอ็กซ์เพรสชันนิซึม (Expressionism: ศิลปะแนวแสดงอารมณ์) โดยมุ่งเน้นการถ่ายทอด “อารมณ์” และ “ความรู้สึกขณะหนึ่ง” มากกว่าการบันทึกความจริงทางรูปทรง เพื่อให้ผู้ชมสามารถสัมผัสถึงบรรยากาศภายในจิตใจ
3. เพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะด้วยเทคนิคภาพพิมพ์โลหะ (Etching) โดยมุ่งเน้นการถ่ายทอดอารมณ์ “ความเศร้า” และ “ความโดดเดี่ยว” ที่หล่อหลอมอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้า ผ่านกระบวนการทางศิลปะซึ่งเน้นการสะท้อนความรู้สึกและบรรยากาศภายใน มากกว่าความสมจริงทางรูปทรง

แนวคิดของการสร้างสรรค์

แนวคิดของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะชุดนี้ เกิดขึ้นจากการหวนกลับไปสำรวจสถานะภายในของตนเอง ผ่านความทรงจำ ความรู้สึก และประสบการณ์ที่ค่อย ๆ หล่อหลอมการรับรู้ต่อโลกและการดำรงอยู่ของข้าพเจ้า โดยเฉพาะสถานะของ “ความเศร้า” และ “ความโดดเดี่ยว” ซึ่งมีได้ถูกมองเพียงในฐานะอารมณ์เชิงลบ หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ที่ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง และมีบทบาทสำคัญในการก่อรูปตัวตน ความคิด และมุมมองต่อชีวิต

ภายใต้การรับรู้ดังกล่าว ความโดดเดี่ยวจึงมิได้ถูกนำเสนอในฐานะความว่างเปล่าที่ต้องหลีกเลี่ยง หากแต่เป็น “พื้นที่” หนึ่งของการดำรงอยู่ พื้นที่ที่เต็มไปด้วยความเจ็บ ความเปราะบาง และแรงกดดันของอารมณ์ที่ไม่สามารถเอ่ยออกมาได้อย่างตรงไปตรงมา การสร้างสรรค์จึงมุ่งเน้นการถ่ายทอด “สถานะภายใน” มากกว่าการบันทึกภาพของโลกภายนอก โดยเปิดโอกาสให้อารมณ์ ความรู้สึก และ

ประสบการณ์ส่วนบุคคล แสดงออกผ่านรูปแบบทางทัศนศิลป์อย่างเข้มข้นและตรงไปตรงมา ในลักษณะของแนวทาง เอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (Expressionism: ศิลปะแนวแสดงอารมณ์)

กระบวนการสร้างสรรค์จึงเลือกใช้เทคนิคภาพพิมพ์กัดกรด (Etching) เป็นสื่อกลาง โดยมีได้มองเพียงในฐานะเทคนิค หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกทางอารมณ์ การกัดกรดลงบนพื้นผิวโลหะ การเกิดร่องรอยที่ไม่สมบูรณ์ และความไม่แน่นอนในกระบวนการ ล้วนสะท้อนถึงสภาวะของจิตใจที่เปราะบางและไม่มั่นคง เส้นสายที่เกิดขึ้นจึงมีใช้เพียงโครงสร้างของภาพ หากแต่เป็นร่องรอยของแรงกดดัน ความตึงเครียด และความรู้สึกที่ถูกกดทับอยู่ภายใน พื้นผิวที่หยาบ ขรุขระ หรือพร่าเลือน กลายเป็นภาษาหนึ่งของความทรงจำและบาดแผลที่ยังคงหลงเหลืออยู่

องค์ประกอบภายในภาพ เช่น ห้อง วัตถุ และพื้นที่ว่าง ถูกใช้ในฐานะตัวแทนของสภาวะทางจิตใจ มากกว่าการเป็นภาพแทนของความเป็นจริง วัตถุธรรมดาจึงมิได้มีความหมายเพียงในเชิงรูปธรรม หากแต่เป็นสัญลักษณ์ของการมีอยู่ ความทรงจำ และความรู้สึกที่ไม่สามารถสื่อสารได้โดยตรง ขณะที่พื้นที่ว่างและความเจ็บในภาพ กลับทำหน้าที่เป็นแรงกดทับทางอารมณ์ที่ค่อย ๆ แผ่ขยายอยู่ภายใน

แนวคิดดังกล่าวยังเชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนบุคคลของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการบันทึกความรู้สึกผ่านการเขียน การเผชิญหน้ากับสภาวะทางจิตใจ การรับฟังดนตรีที่สะท้อนความเข้มข้นของอารมณ์ หรือการอ่านที่เปิดพื้นที่ให้ตั้งคำถามต่อการดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้ได้หลอมรวมกันเป็น “ภาษาภายใน” ซึ่งต่อมาได้แปรเปลี่ยนเป็น “ภาษาภาพ” ผ่านเส้นสาย พื้นผิว และองค์ประกอบทางศิลปะ

ดังนั้น ผลงานศิลปะชุดนี้จึงมิได้มีเป้าหมายเพื่อถ่ายทอดความงามในเชิงรูปแบบ หากแต่เป็นการเปิดเผยสภาวะภายในของมนุษย์อย่างตรงไปตรงมา ผ่านความเข้มข้นของอารมณ์ ความไม่สมบูรณ์ และร่องรอยของประสบการณ์ที่ยังคงดำรงอยู่ จนบางครั้ง ในการเผชิญหน้ากับความรู้สึกเหล่านั้นโดยไม่หลีกเลี่ยง ความโดดเดี่ยวอาจมิได้เป็นเพียงความเจ็บปวด หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ที่สามารถถูกมองเห็น และโอบรับได้ แม้ในความเจ็บงันที่สุดของมัน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ถ่ายทอดความรู้สึกเศร้าและความโดดเดี่ยวของข้าพเจ้า
2. ได้แสดงผลงานในรูปแบบเอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (Expressionism)
3. ได้สร้างผลงานโดยผ่านเทคนิคภาพพิมพ์โลหะ Etching ในรูปแบบ 2 มิติ

ขอบเขตของการสร้างสรรค์

ด้านเนื้อหา ถ่ายทอดเรื่องราวของความเศร้า ความโดดเดี่ยว และสภาวะทางอารมณ์ที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจของข้าพเจ้า ผ่านโลกแห่งจินตนาการและตัวละครที่ถูกสร้างขึ้น เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของตัวตนศิลปิน โดยมีได้มุ่งเน้นไปที่การเล่าเรื่องอย่างตรงไปตรงมา หากแต่เป็นการสื่อสารผ่านบรรยากาศและความรู้สึกภายในผลงาน “พื้นที่ว่าง” และองค์ประกอบภายในภาพ ถูกนำมาใช้

เป็นภาษาทางทัศนศิลป์ในการสื่อสารสภาวะภายใน โดยพื้นที่ว่างมิได้หมายถึงความไม่มีสิ่งใด หากแต่เป็นพื้นที่ของความเจ็บ ความอัดอั้น และความเว้งว่าง ที่เปิดโอกาสให้ผู้ชมได้ตีความและเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเอง ขณะเดียวกัน การจัดวางองค์ประกอบ เช่น ตำแหน่งของวัตถุ ระยะห่าง และทิศทางภายในภาพ มีบทบาทในการสร้างความรู้สึกโดดเดี่ยว การแยกออก หรือความไม่เชื่อมโยงระหว่างสิ่งต่าง ๆ “ความเจ็บ” ในผลงานจึงมิใช่เพียงการไม่มีเสียง หากแต่เป็นสภาวะทางอารมณ์ที่แทรกอยู่ในภาพ ทำหน้าที่เป็นแรงกดทับที่มองไม่เห็น และค่อย ๆ ส่งผ่านความรู้สึกไปยังผู้ชมอย่างช้า ๆ

ด้านรูปแบบ

ผลงานศิลปศึกษานิพนธ์ชุดนี้ เป็นการสร้างสรรค์โดยอ้างอิงแนวทางของลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (Expressionism: ศิลปะแนวแสดงอารมณ์) ซึ่งมุ่งเน้นการแสดงออกของอารมณ์และสภาวะภายในอย่างเข้มข้นและตรงไปตรงมา มากกว่าการยึดตามความสมจริงของรูปทรงหรือโลกภายนอก ในด้านรูปแบบทางทัศนศิลป์ ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับการใช้ “เส้น” “น้ำหนัก” และ “องค์ประกอบภาพ” เป็นหลัก โดยเส้นที่ปรากฏในผลงานมีลักษณะไม่สม่ำเสมอ บางช่วงหนัก กดทับ หรือขาดหาย ซึ่งสะท้อนถึงสภาวะทางอารมณ์ที่ไม่มั่นคง และความรู้สึกที่ถูกกดทับอยู่ภายใน²

น้ำหนักของภาพในลักษณะขาว-ดำ ถูกใช้เพื่อสร้างบรรยากาศของความเจ็บ ความอัดอั้น และความเว้งว่าง โดยการตัดกันของแสงและเงา (คอนทราสต์) ช่วยเน้นย้ำอารมณ์และสร้างจุดสนใจภายในภาพ ขณะเดียวกัน พื้นที่มืดและพื้นที่ว่างก็มีบทบาทในการสร้างความรู้สึกโดดเดี่ยว รวมถึงระยะห่างทางจิตใจ องค์ประกอบของภาพถูกจัดวางในลักษณะที่ไม่สมดุล หรือมีระยะห่างระหว่างวัตถุ เพื่อสะท้อนความไม่เชื่อมโยงและความโดดเดี่ยวของตัวละครหรือสิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพ พื้นที่ว่างจึงไม่ได้เป็นเพียงส่วนประกอบเชิงรูปแบบ หากแต่เป็นพื้นที่ทางอารมณ์ที่เปิดให้ความเจ็บและความรู้สึกภายในค่อย ๆ แทรกซึมออกมา

เนื้อหาภายในผลงานชิ้นนี้ ถูกนำเสนอผ่านเรื่องราวในจินตนาการที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนบุคคลของข้าพเจ้า โดยใช้ “ของเล่น” และ “เพื่อนในโลกสมมุติ” เป็นองค์ประกอบสำคัญ ซึ่งทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ของการยอมรับ ความปลอดภัย และการดำรงอยู่ของตัวตนภายใน เป็นพื้นที่ที่ตัวตนสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ถูกตัดสินจากโลกภายนอก

ด้านเทคนิค

² นิพนธ์ ทวีภาณุจันทร์, ศิลปกรรมร่วมสมัย: ทัศนะทางศิลปะและศิลปศึกษา, (พระนครศรีอยุธยา: สำนักพิมพ์สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, 2542), หน้า 228.

ผลงานชุดนี้ใช้กระบวนการภาพพิมพ์ร่องลึก (Intaglio) โดยใช้เทคนิคภาพพิมพ์โลหะกัดกรด (Etching) ในรูปแบบสองมิติ ซึ่งเอื้อต่อการสร้างเส้นสายและพื้นผิวที่มีลักษณะเฉพาะตัว สามารถสะท้อนสภาวะทางอารมณ์ ความเปราะบาง และความไม่แน่นอนภายในจิตใจได้อย่างละเอียด เส้นและร่องรอยที่เกิดขึ้นจากกระบวนการกัดกรด จึงเปรียบเสมือนร่องรอยของความรู้สึกและประสบการณ์ที่ถูกทับซ้อนและหลงเหลืออยู่ภายใน

ขั้นตอนและวิธีการสร้างสรรค์

1. การสำรวจสภาวะภายใน เป็นกระบวนการสร้างสรรค์ที่เริ่มต้นจากการสำรวจและทบทวนประสบการณ์ภายในของข้าพเจ้า ผ่านความทรงจำ ความรู้สึก รวมถึงสภาวะทางอารมณ์ที่เคยเกิดขึ้นในช่วงเวลาต่าง ๆ ของชีวิต โดยเฉพาะความเศร้า ความโดดเดี่ยว และการรับรู้ต่อการดำรงอยู่ของชีวิต เพื่อนำมาวิเคราะห์และกลั่นกรองให้เหลือเป็น “แก่นความรู้สึก” ที่ต้องการถ่ายทอด
2. การค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล ข้าพเจ้าทำการค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือและสื่ออินเทอร์เน็ต โดยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับ ตัวละครของเล่นออกแบบ (Art Toy) ในฐานะตัวแทนของตัวตน (Representation) รวมถึงศึกษาแนวคิดทางศิลปะและแนวทางเอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (Expressionism) เพื่อกำหนดทิศทางของผลงานให้ชัดเจน
3. การพัฒนาแนวคิดและภาพร่าง (Sketch) นำข้อมูลและแนวคิดที่ได้มาพัฒนาเป็นภาพร่างทดลองจัดวางองค์ประกอบทางภาพ โดยให้ความสำคัญกับ “พื้นที่ว่าง” “ความเจียบ” และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครกับสภาพแวดล้อม เพื่อสร้างบรรยากาศที่สะท้อนสภาวะทางจิตใจ
4. กระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน (Etching) ดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานด้วยเทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึก (Intaglio) โดยใช้วิธีการกัดกรด (Etching) ซึ่งก่อให้เกิดเส้นสายและพื้นผิวที่มีลักษณะเฉพาะ สามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก และร่องรอยของสภาวะภายในได้อย่างเป็นรูปธรรม
5. การทดลองและพัฒนาผลงาน ในระหว่างการทำงาน มีการทดลอง ปรับแก้ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผลงานสามารถสื่อสารแนวคิดได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยกระบวนการนี้ไม่ใช่เพียงขั้นตอนทางเทคนิค แต่เป็นส่วนหนึ่งของการทำความเข้าใจตนเองผ่านการสร้างสรรค์
6. การนำเสนอและเผยแพร่ผลงาน เมื่อผลงานเสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้านำเสนอในรูปแบบศิลปะนิพนธ์ และจัดแสดงในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น แกลเลอรีหรือหอสมุด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตีความ และรับรู้สภาวะทางอารมณ์ที่ถ่ายทอดผ่านผลงาน

แหล่งข้อมูลที่นำมาใช้ในการสร้างสรรค์

1. ข้อมูลจากตัวข้าพเจ้า ได้แก่ ประสบการณ์ส่วนบุคคล ความทรงจำ และสภาวะทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาต่าง ๆ ของชีวิต ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดหลักของแนวคิดและเนื้อหาในผลงาน

2. การค้นคว้าจากสื่ออินเทอร์เน็ต ข้าพเจ้าได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สัญลักษณ์ทางศิลปะ โดยเฉพาะการใช้ตัวละครหรือวัตถุเป็นตัวแทนของตัวตน (Representation) เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการถ่ายทอดแนวคิดและอารมณ์ภายใน

3. พื้นที่จริง สถานที่ เวลา และบรรยากาศ การสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ได้รับอิทธิพลจากการสังเกตพื้นที่จริงในชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า โดยเฉพาะพื้นที่ส่วนตัว เช่น ห้องพัก หรือมุมหนึ่งของชีวิตที่มักอยู่เพียงลำพัง ในช่วงเวลาที่เงียบสงบ เช่น เวลากลางคืน หรือช่วงเวลาที่ไม่มีใครคน บรรยากาศเหล่านี้มักเต็มไปด้วยความนิ่ง ความเงียบ และความรู้สึกบางอย่างที่ยากจะอธิบายออกมาได้โดยตรง ข้าพเจ้าได้ใช้ช่วงเวลาดังกล่าวในการทบทวนความรู้สึกของตนเอง รวมถึงการบันทึกความคิดและอารมณ์ในแต่ละวัน จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทำความเข้าใจตนเองอย่างต่อเนื่อง

ประสบการณ์เหล่านี้จึงมิได้เป็นเพียงฉากหรือสถานที่ หากแต่เป็นพื้นที่ทางความรู้สึกของข้าพเจ้า ที่ถูกนำมาถ่ายทอดผ่านองค์ประกอบในผลงาน ไม่ว่าจะเป็นแสง เงา ความว่างเปล่า หรือการจัดวางวัตถุ ซึ่งล้วนสะท้อนถึงสภาวะของความโดดเดี่ยว และการดำรงอยู่ภายในอย่างเงียบงัน

บทที่ 2

ที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจ

เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก โลกในเวลานั้นเคยเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยและอ่อนโยนอย่างยิ่ง อ้อมกอดของครอบครัว ความรัก ความเอ็นดู และเสียงเรียกชื่อที่เต็มไปด้วยความหมาย ได้โอบล้อมให้การดำรงอยู่ของเด็กคนหนึ่งเป็นไปอย่างเรียบง่ายและบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าเคยเชื่อว่าโลกทั้งใบมีลักษณะเช่นนั้น ทั้งอ่อนโยน ปลอดภัย และพร้อมจะยอมรับทุกการมีอยู่โดยปราศจากเงื่อนไขใด ๆ ในเวลานั้น การออกไปวิ่งเล่นภายใต้แสงแดด การหัวเราะโดยไม่มีเหตุผล และการใช้ชีวิตโดยไม่ต้องตั้งคำถามกับสายตาของผู้อื่น ล้วนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ รวากับว่าการมีอยู่ของข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องพิสูจน์หรืออธิบายให้ใครเข้าใจ แต่เมื่อกาลเวลาค่อย ๆ เคลื่อนผ่าน ความรับรู้ต่อโลกภายนอกก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปอย่างช้า ๆ และเงียบงัน สิ่งที่เคยอ่อนโยนกลับเผยให้เห็นอีกด้านหนึ่งในด้านที่เย็นชา ห่างเหิน และไม่เปิดพื้นที่ให้กับความแตกต่าง เสียงหัวเราะที่เคยเป็นสัญลักษณ์ของความสุข ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะที่มีนัยบางอย่างแฝงอยู่ สายตาที่เคยมองผ่าน กลับกลายเป็นสายตาที่ “จ้องมอง” รวากับกำลังตั้งคำถามกับการมีอยู่ของเด็กคนหนึ่ง “ไม่เหมือน” ผู้อื่น คำพูดบางคำอาจไม่ได้ถูกเอ่ยออกมาอย่างรุนแรง หากแต่กลับทิ้งร่องรอยบางอย่างไว้ในความเงียบงัน ร่องรอยที่ค่อย ๆ สะสม ก่อตัว และแทรกซึมเข้าไปในความรู้สึกโดยไม่ทันตั้งตัวความร่าเริงที่เคยมีจึงค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยความระแวงระวัง การหัวเราะเริ่มเบาลง การเคลื่อนไหวเริ่มช้าลง และการมีอยู่เริ่มกลายเป็นสิ่งที่ต้องระมัดระวัง

เด็กคนหนึ่งที่เคยวิ่งออกไปหาความสุขจากพื้นที่ภายนอก เริ่มหันกลับเข้ามาสู่ในพื้นที่ปิด ในห้องเล็ก ๆ ที่ตัดขาดจากเสียงของโลก และค่อย ๆ เรียนรู้ที่จะอยู่กับความเงียบโดยลำพัง มิใช่เพราะต้องการ หากแต่เพราะมันเป็นพื้นที่เดียวที่ยังไม่ตัดสิน ไม่ตั้งคำถาม และไม่ทำให้รู้สึกแปลกแยกภายในพื้นที่เล็ก ๆ นั้น “ของเล่น” และ “เพื่อนในจินตนาการ” จึงเริ่มมีความหมายมากกว่าสิ่งของหรือภาพสมมติ หากแต่กลายเป็นสิ่งที่รับฟังโดยไม่ตั้งเงื่อนไข เป็นการมีอยู่ที่ไม่ทำร้าย และเป็นพื้นที่ที่ข้าพเจ้าสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงตนเองให้สอดคล้องกับสายตาของใคร การหลบเข้ามาจากโลกเช่นนี้ มิใช่เพียงการหนีจากความเป็นจริง หากแต่เป็นการสร้าง “พื้นที่ปลอดภัย” อีกแบบหนึ่งขึ้นมา พื้นที่ที่ความเงียบมิได้ว่างเปล่า แต่เต็มไปด้วยความรู้สึกที่ยังคงดำรงอยู่ในพื้นที่นี้ การมีอยู่ของเด็กคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องถูกอธิบาย หรือพิสูจน์ผ่านสายตาของผู้อื่นประสบการณ์เหล่านี้ได้ค่อย ๆ หล่อหลอมการรับรู้ต่อโลกภายนอก ผู้อื่น และต่อตนเอง จนกลายเป็นร่องรอยบางอย่างที่ยังคงอยู่ แม้เวลาจะผ่านไปนานเพียงใดก็ตามและในปัจจุบัน ร่องรอยเหล่านั้นมิได้หายไปไหน หากแต่แปรเปลี่ยนเป็น

รูปภาพ เป็นเส้น เป็นพื้นผิว และเป็นความเงียบที่สามารถมองเห็นได้ผ่านกระบวนการทางศิลปะ ดังนั้น ที่มาและใจความสำคัญของผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ จึงมิใช่เพียงการเล่าเรื่องในอดีต หากแต่เป็นการเปิดเผยสภาวะของการดำรงอยู่ที่ยังคงต่อเนื่อง จากเด็กคนหนึ่งที่เคยมีรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ สู่บุคคลที่ค่อย ๆ สร้างกำแพงภายในจิตใจและในที่สุด กลายเป็นศิลปินที่เลือกถ่ายทอด “ความเงียบ” นั้นออกมาในอีกภาษาหนึ่ง ภาษาที่ไม่ต้องการคำอธิบาย แต่ยังคงส่งน้ำหนักรับรู้ความรู้สึกไปถึงผู้ที่มองเห็นมันบางที ในความเงียบที่ดูเหมือนไม่มีสิ่งใด อาจเป็นพื้นที่เดียวที่ความรู้สึกทั้งหมดสามารถดำรงอยู่ได้อย่างแท้จริง

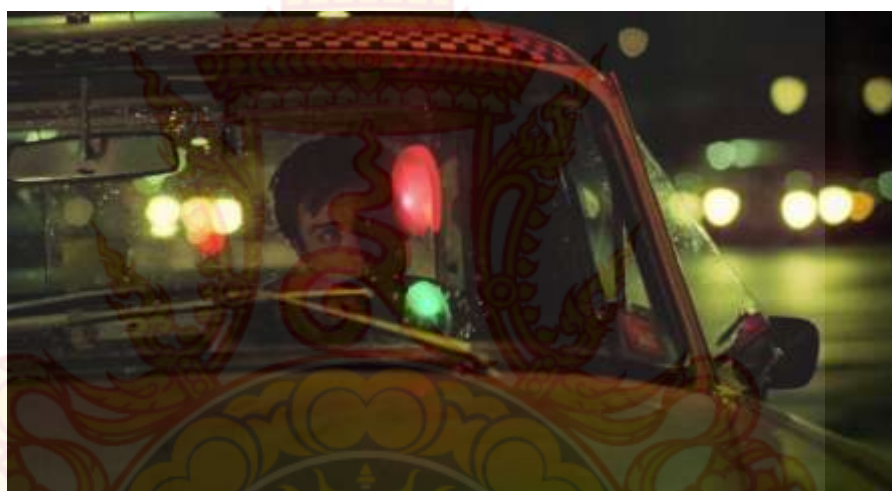
อิทธิพลจากแนวความคิด

โลกแห่งจินตนาการในผลงานชุดนี้ มิได้เป็นเพียงพื้นที่ของความฝันหรือการหลบหนี หากแต่เป็น “พื้นที่ทางการรับรู้” ที่ข้าพเจ้าค่อย ๆ สร้างขึ้น เพื่อรองรับสภาวะทางจิตใจที่ไม่สามารถดำรงอยู่ได้อย่างปลอดภัยในโลกภายนอกโลกดังกล่าวจึงเป็นเสมือนขอบเขตอีกชั้นหนึ่งของการดำรงอยู่ เป็นพื้นที่ที่ความรู้สึก ความเปราะบาง และความเงียบ สามารถเปิดเผยตัวตนขึ้นได้โดยไม่ถูกตัดสิน ในอีกแง่หนึ่ง พื้นที่นี้มีมิใช่เพียงพื้นที่ที่สมมติ หากแต่เป็น “พื้นที่ภายใน” ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการรับรู้และการตีความของข้าพเจ้าเอง เป็นพื้นที่ที่ความจริงและจินตนาการมิได้แยกขาดออกจากกัน หากแต่หลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างคลุมเครือสภาวะดังกล่าวเปิดโอกาสให้ความรู้สึกที่อยากจะอธิบายด้วยภาษาสามารถปรากฏขึ้นในรูปแบบของภาพ บรรยากาศ และองค์ประกอบทางทัศนศิลป์ พื้นที่แห่งนี้จึงทำหน้าที่เสมือน “ตัวกลาง” ในการแปรสภาวะภายในให้กลายเป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นและรับรู้ได้ ขณะเดียวกัน ความเงียบที่ปรากฏในผลงาน มิได้เป็นเพียงการไม่มีเสียง หากแต่เป็นสภาวะที่เต็มไปด้วยแรงกดดัน ความคลุมเครือ และความไม่แน่นอน ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการตีความ ผ่านประสบการณ์และความรู้สึกส่วนบุคคลของตนเองพื้นที่ทางการรับรู้จึงมิได้มีหน้าที่เพียงรองรับตัวตนของข้าพเจ้า หากแต่ยังทำหน้าที่เชื่อมโยงไปสู่ผู้ชม ในฐานะพื้นที่ร่วมที่เปิดกว้างให้ความรู้สึกสามารถดำรงอยู่ได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีคำอธิบายที่ชัดเจนตายตัว

อิทธิพลจากภาพยนตร์

แนวคิดเกี่ยวกับ “พื้นที่ทางการรับรู้” และ “ความเงียบ” ที่ปรากฏในผลงานของข้าพเจ้า มีความเชื่อมโยงกับอิทธิพลจากภาพยนตร์ที่ให้ความสำคัญกับบรรยากาศและสภาวะทางจิตใจ มากกว่าการดำเนินเรื่องในเชิงเหตุการณ์ภาพยนตร์อย่าง Taxi Driver (1976) และ The Piano Teacher (2001) ได้นำเสนอความโดดเดี่ยว ความอึดอัด และความเปราะบางของมนุษย์ ผ่านองค์ประกอบทางภาพ เช่น พื้นที่ปิด มุมกล้องที่กดทับตัวละคร แสงเงาที่หม่นหมอง และจังหวะการเล่าเรื่องที่เชื่องช้า

ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับแนวทางของภาพยนตร์ในกลุ่ม slow cinema ซึ่งเน้นการใช้เวลา ความนิ่ง และความเงียบ เป็นเครื่องมือในการเปิดพื้นที่ให้ผู้ชมได้อยู่กับความรู้สึก มากกว่าการเร่งเร้าให้เกิดความเข้าใจในเชิงเนื้อเรื่องอิทธิพลดังกล่าวได้ถูกถ่ายทอดเข้าสู่กระบวนการสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า ผ่านการจัดองค์ประกอบภาพที่ลดทอนรายละเอียด การเว้นพื้นที่ว่าง การใช้โทนสีที่จำกัด และการสร้างบรรยากาศที่คลุมเครือ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ชมสามารถตีความและเชื่อมโยงประสบการณ์ของตนเองเข้ากับผลงานได้ในขณะเดียวกัน ความนิ่งและความเงียบที่ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์มิได้ทำหน้าที่เพียงสร้างบรรยากาศ หากแต่เป็นกลไกสำคัญที่ช่วยเผยให้เห็นสภาวะภายในของตัวละครหรือวัตถุภายในภาพ ซึ่งสอดคล้องกับเจตนาของข้าพเจ้าในการนำเสนอ “ความรู้สึกที่ไม่อาจอธิบายได้ด้วยภาษา”

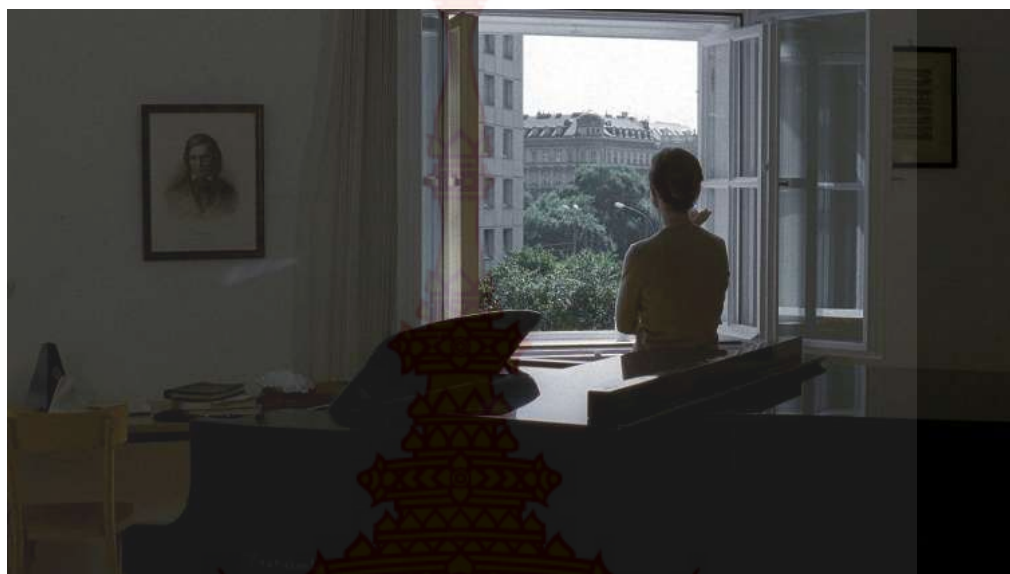

ภาพที่ 2 ตัวอย่างจากภาพยนตร์ Taxi Driver (1976)

ผู้กำกับ: Martin Scorsese

ที่มา: Columbia Pictures, 1976

<https://www.imdb.com/title/tt0075314/>

ภาพที่ 3 ตัวอย่างจากภาพยนตร์ The Piano Teacher (2001)

ผู้กำกับ: Michael Haneke

ที่มา: Les Films du Losange, 2001

<https://www.imdb.com/title/tt0254686>

อิทธิพลจากดนตรี

ในขณะที่ภาพยนตร์เปิดพื้นที่ให้ความเจ็บและความนิ่งได้เผยตัวตน ดนตรีกลับทำหน้าที่ในอีกด้านหนึ่ง โดยการปลดปล่อยพลัง ความกดดัน และความตึงเครียดที่สะสมอยู่ภายในออกมาในรูปแบบของเสียงและจังหวะนอกจากนี้ อิทธิพลจากดนตรีมิได้จำกัดอยู่เพียงแนวที่มีความนิ่งหรือเว้าว่างเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงดนตรีที่มีความหนักแน่นและรุนแรงทางอารมณ์ เช่น แนว nu metal, metal และ death metal โดยเฉพาะผลงานของวง Korn, Limp Bizkit, Pantera และ Avenged Sevenfold ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการก่อรูปของสภาวะทางความรู้สึกภายในของข้าพเจ้า แม้ลักษณะของดนตรีในแนวดังกล่าวจะปรากฏผ่านเสียงที่รุนแรง จังหวะที่กดดัน และพลังที่เหมือนจะระเบิดออกมาอยู่ตลอดเวลา แต่ภายในกลับแฝงไว้ด้วยความเปราะบาง ความอัดอั้น และความรู้สึกที่อยากจะอธิบายอย่างตรงไปตรงมา

ดนตรีจึงกลายเป็นพื้นที่หนึ่งที่เปิดโอกาสให้ความรู้สึกเหล่านั้นได้ดำรงอยู่ โดยไม่จำเป็นต้องถูกจัดระเบียบหรือแปลความให้ชัดเจน หากแต่ดำรงอยู่ในลักษณะของ “ประสบการณ์” ที่รับรู้ได้ผ่านร่างกายและอารมณ์อิทธิพลดังกล่าวได้ถูกถ่ายทอดเข้าสู่กระบวนการสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า ผ่านการใช้จังหวะของรอยเส้น การทับซ้อนของพื้นผิว และน้ำหนักขององค์ประกอบภายในภาพ ซึ่งสะท้อนถึงพลัง ความตึงเครียด และความไม่มั่นคงทางอารมณ์ อันสอดคล้องกับประสบการณ์การรับฟังดนตรีในแนวดังกล่าวขณะเดียวกัน ความขัดแย้งระหว่าง “ความรุนแรง” และ “ความเปราะบาง” ที่ปรากฏในดนตรี ยังสอดคล้องกับแนวคิดหลักของผลงาน ที่มุ่งสำรวจสภาวะภายในซึ่งไม่อาจนิยามได้อย่างตายตัว

ภาพที่ 4 ตัวอย่างจากวงดนตรี Korn แสดงสด

ที่มา: Epic Records

<https://www.kornofficial.com>

ภาพที่ 5 ตัวอย่างจากวงดนตรี Limp Bizkit แสดงสด

ที่มา: Interscope Records / Flip Records

<https://www.limpbizkit.com>

อิทธิพลจากครอบครัว

ครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นพื้นที่แรกของการดำรงอยู่ เป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ความหมายของคำว่า “การถูกรับไว้” โดยไม่ต้องอธิบายตัวตน ไม่ต้องพิสูจน์คุณค่า และไม่ต้องเปลี่ยนแปลงตนเองเพื่อให้สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้อื่นในอ้อมกอดของพ่อและแม่ ความเอ็นดูและความเอาใจใส่ที่ได้รับมาตั้งแต่วัยเยาว์ มิได้เป็นเพียงความรักในรูปแบบของการดูแล หากแต่เป็นพื้นฐานของความรู้สึกปลอดภัยที่ค่อย ๆ หล่อหลอมการรับรู้ต่อโลกและต่อตนเอง ครอบครัวจึงเปรียบเสมือน “ห้องฟ้า” ที่โอบล้อมการมีอยู่ของข้าพเจ้าไว้อย่างเงียบงัน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นภายนอก ห้องฟ้านั้นยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม ไม่เคยตั้งคำถาม ไม่เคยลดทอน และไม่เคยปฏิเสธการมีอยู่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นมาท่ามกลางสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ พ่อ แม่ พี่สาว น้องสาว และตัวข้าพเจ้าเอง ซึ่งแต่ละคนล้วนมีบทบาทในการสร้างพื้นที่แห่งความอบอุ่น ที่คอยรองรับความรู้สึกของกันและกัน

นอกจากนี้ ช่วงเวลาที่ครอบครัวออกไปใช้ชีวิตร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นการรับประทานอาหารนอกบ้าน หรือการเดินทางในวันหยุดสุดสัปดาห์ ล้วนเป็นช่วงเวลาที่ดีต่อย้ำความสัมพันธ์และการมีอยู่ร่วมกันอย่างเรียบง่าย การได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาในพื้นที่เดียวกัน โดยไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลพิเศษใด ๆ กลับกลายเป็นสิ่งที่มีความหมายอย่างลึกซึ้งสำหรับข้าพเจ้าแล้ว “ครอบครัว” จึงมิใช่เพียงโครงสร้างของความสัมพันธ์ หากแต่เป็น “พื้นที่ของความรู้สึก” ที่หล่อเลี้ยงการดำรงอยู่ เป็นจุดเริ่มต้นของความเข้าใจในความรัก และเป็นสิ่งที่ยังคงอยู่ภายใน แม้ในช่วงเวลาที่ต้องเผชิญกับโลกภายนอกที่ไม่อ่อนโยนและในขณะที่โลกภายนอกเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน ครอบครัวอาจเป็นหนึ่งในไม่กี่พื้นที่ที่ยังคงยืนยันว่าการมีอยู่ของเรานั้น “เพียงพอแล้ว”

ภาพที่ 6 ภาพแสดงอิทธิพลจากครอบครัว

ที่มา: ข้อมูลจากผู้เขียน

อิทธิพลจากเพื่อน

นอกเหนือจากครอบครัวแล้ว “เพื่อน” คืออีกหนึ่งพื้นที่สำคัญของการดำรงอยู่ ที่ค่อย ๆ ก่อรูปความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่งในโลกของข้าพเจ้า สังคมของเพื่อนสำหรับข้าพเจ้ามิได้เป็นเพียงกลุ่มคนที่ใช้เวลาร่วมกัน หากแต่เป็นพื้นที่ที่เปิดรับตัวตนอย่างไม่ตั้งเงื่อนไข เฉกเช่นการเป็นอีกหนึ่งครอบครัว เป็นพื้นที่ที่สามารถวางความเปราะบางลงได้โดยไม่ต้องหวาดระแวงสังคมเพื่อนของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความเข้าใจและความอบอุ่น เพื่อนแต่ละคนล้วนมีบทบาทในการประกอบความรู้สึกในช่วงเวลาที่จิตใจอ่อนล้า ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาารู้สึกท้อแท้ สับสน หรือจมอยู่กับความเศร้า เพื่อนมักอยู่ตรงนั้นเสมอ

ความสัมพันธ์ดังกล่าวมิได้จำเป็นต้องพึ่งพาคำพูดเสมอไป หากแต่สามารถสื่อสารผ่านความรู้สึกและการมีอยู่ร่วมกัน แม้เพียงการได้นั่งอยู่ด้วยกันในความเงียบ ก็เพียงพอที่จะทำให้ความเจ็บนั้นไม่หนักอึ้งจนเกินไปเพื่อนจึงมิได้เป็นเพียงผู้ร่วมทางในชีวิตประจำวัน หากแต่ยังเป็นกระจกสะท้อนตัวตน และเป็นแรงยืนยันว่าการมีอยู่ของข้าพเจ้ายังคงมีความหมายในสายตาของใครบางคน การพูดคุยในเรื่องธรรมดา การหัวเราะในช่วงเวลาที่ไม่สมบูรณ์แบบ หรือแม้แต่การนั่งอยู่ร่วมกันโดยไม่ต้องเอ่ยคำใด ล้วนเป็นรูปแบบของความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งในแบบ “ของมันเอง”

ภาพที่ 7 ภาพแสดงอิทธิพลจากเพื่อน

ที่มา: ข้อมูลจากผู้เขียน

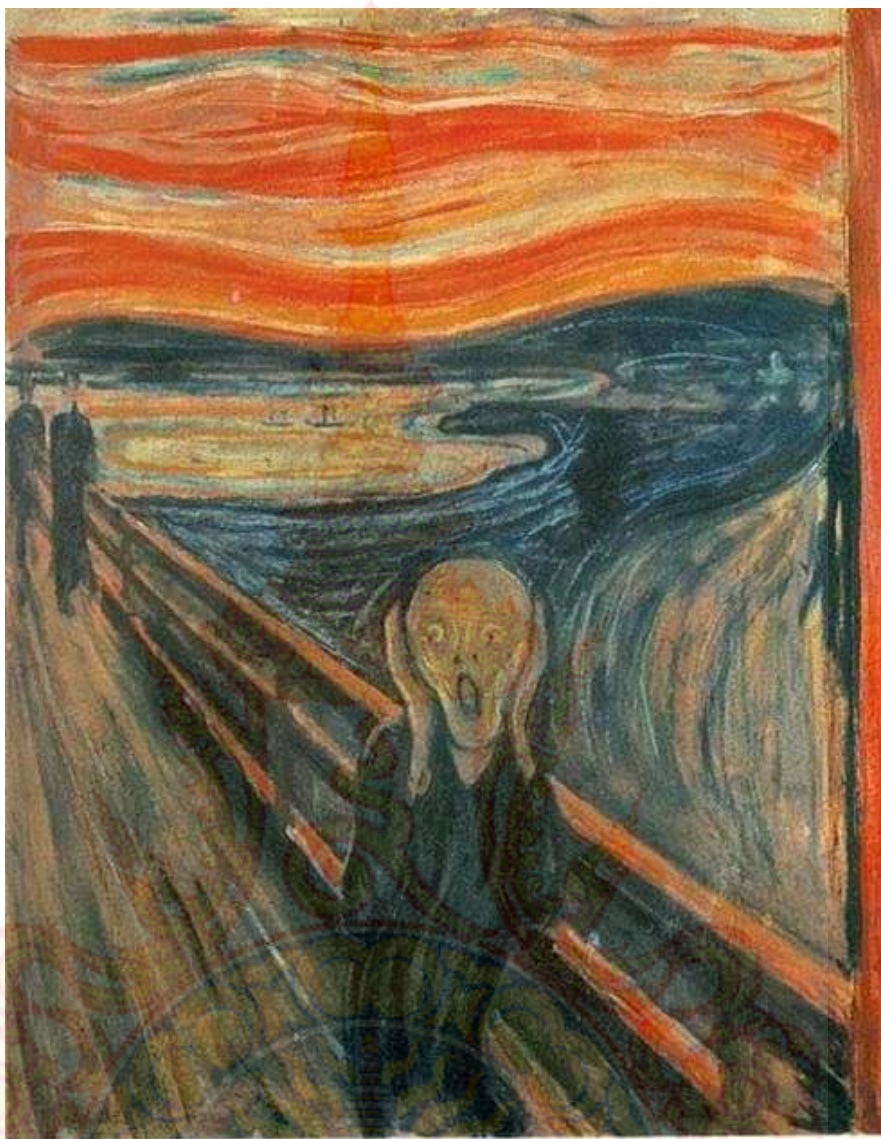
อิทธิพลจากศิลปกรรม

ลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (Expressionism) เป็นแนวทางศิลปะที่มุ่งเน้นการถ่ายทอด “ความจริงภายใน” ของมนุษย์ มากกว่าการสะท้อนความเป็นจริงของโลกภายนอก โดยให้ความสำคัญกับอารมณ์ ความรู้สึก และสภาวะทางจิตใจเป็นหลัก ศิลปินในลัทธินี้มักใช้การบิดเบือนรูปทรง การลดทอนรายละเอียด ตลอดจนการเน้นเส้นและพื้นผิว เพื่อขยายความเข้มข้นของอารมณ์ให้ปรากฏอย่างชัดเจนในผลงาน แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับทัศนะของ Edvard Munch ซึ่งมองว่าศิลปะมิใช่เพียงสิ่งที่มองเห็นด้วยสายตา หากแต่เป็นสิ่งที่ “ถูกจดจำและรู้สึก” ผ่านประสบการณ์ภายในของมนุษย์ เขาเชื่อว่าศิลปะควรถ่ายทอดอารมณ์ เช่น ความวิตกกังวล ความโดดเดี่ยว และความเปราะบาง อันเป็นสภาวะพื้นฐานของการดำรงอยู่ แนวคิดนี้จึงกลายเป็นรากฐานสำคัญของลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสม์ในเวลาต่อมา

ลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสม์เกิดขึ้นท่ามกลางความไม่พึงพอใจต่อศิลปะแบบดั้งเดิม ไม่ว่าจะเป็นอิทธิพลของศิลปะกรีก-โรมัน หรือแนวเรียลลิสม์ที่มุ่งเน้นความเหมือนจริง ศิลปินจึงหันมาให้ความสำคัญกับการแสดงออกทางอารมณ์และประสบการณ์ภายในมากขึ้น ควบคู่ไปกับความก้าวหน้าทางด้านจิตวิทยา โดยเฉพาะแนวคิดเกี่ยวกับจิตใต้สำนึกและความรู้สึกที่ซับซ้อน ซึ่งมีอิทธิพลอย่างชัดเจนต่อการสร้างสรรค์ผลงานในลัทธินี้ อิทธิพลดังกล่าวมีความสอดคล้องกับแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า ซึ่งมุ่งเน้นการถ่ายทอดสภาวะภายใน ทั้งในด้านความเศร้า ความโดดเดี่ยว และความเปราะบางของจิตใจ มากกว่าการนำเสนอโลกภายนอกตามความเป็นจริง ในด้านองค์ประกอบทางศิลปะ เส้นสาย พื้นผิว และพื้นที่ว่าง ถูกนำมาใช้ในฐานะ “ภาษาทางอารมณ์” เพื่อสะท้อนสภาวะของการรับรู้และการดำรงอยู่ที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยถ้อยคำ โดยเฉพาะการใช้เทคนิคภาพพิมพ์โลหะกัดกรด (Etching) ซึ่งเปิดโอกาสให้เกิดร่องรอยที่ไม่สมบูรณ์ ความไม่แน่นอนของเส้น และพื้นผิวที่มีลักษณะเฉพาะ สิ่งเหล่านี้มิได้เป็นเพียงผลลัพธ์ทางเทคนิค หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกทางอารมณ์ที่สอดคล้องกับแนวคิดของลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสม์อย่างลึกซึ้ง³

ดังนั้น อิทธิพลจากลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสม์จึงเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้าสามารถแปรเปลี่ยนประสบการณ์ ความทรงจำ และความรู้สึกภายใน ให้กลายเป็นภาษาทางภาพที่มีความเข้มข้น และสะท้อนการดำรงอยู่ของตนเองได้อย่างชัดเจน

³ Tate. (n.d.). Expressionism. เข้าถึงเมื่อ 16 เมษายน 2569, เข้าถึงได้จาก <https://www.tate.org.uk/art/art-terms/e/expressionism>

ภาพที่ 8 : ภาพผลงานของ Edvard Munch

ชื่อผลงาน : The Scream

เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ (Oil on Canvas)

ขนาด : 91 × 73.5 เซนติเมตร

ที่มา:<https://medium.com/@philharmonique/thescram>

ฮอปเปอร์ (Edward Hopper) เกิดที่เมือง Upper Nyack รัฐนิวยอร์ก ซึ่งเป็นเมืองต่อเรือยอชต์ที่มีความเจริญรุ่งเรือง ห่างจากมหานครนิวยอร์กประมาณ 30 ไมล์ เขาเติบโตขึ้นมาพร้อมกับแม่เรียนพี่สาวของเขา ในบ้านสไตล์วิกตอเรียนที่สะดวกสบาย ตั้งอยู่บนเนินเขาที่สามารถมองเห็นแม่น้ำฮัดสัน ได้พ่อแม่ของฮอปเปอร์เป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาและให้ความสำคัญกับศิลปะ โดยครอบครัวย้ายพาเขาไปฟิฟิธกันท์ คอนเสิร์ต และกิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่น ๆ อยู่เสมอ ส่งผลให้เขาได้ซึมซับบรรยากาศทางศิลปะตั้งแต่วัยเด็ก

ในช่วงวัยเยาว์ ฮอปเปอร์เริ่มต้นจากการวาดการ์ตูนการเมือง และร่างภาพเรือที่เขาพบเห็นในท่าเรือท้องถิ่น ผลงานที่มีลายเส้นชิ้นแรกของเขา ซึ่งลงวันที่ ค.ศ. 1895 เป็นภาพเรือพายใน Rocky Cove

ฮอปเปอร์มีชื่อเสียงจากผลงาน Nighthawks ซึ่งสะท้อนภาพชีวิตสมัยใหม่ของอเมริกาในมุมมองที่เงียบเหงาและโดดเดี่ยว เขามักถ่ายทอดฉากเมืองที่รกร้าง รวมถึงภูมิทัศน์ชนบทที่แผ่ด้วยบรรยากาศหลอกลอน ผ่านผลงานทั้งจิตรกรรมสีน้ำมัน สีน้ำ ภาพร่าง และภาพพิมพ์ลักษณะเด่นของผลงานฮอปเปอร์คือการถ่ายทอด “ความไม่สบายใจของมนุษย์” และความโดดเดี่ยวที่ซ่อนอยู่ในชีวิตประจำวัน โดยเขามักเลือกนำเสนอช่วงเวลาธรรมดาที่แผ่ไปด้วยความเงียบงัน และการขาดการเชื่อมโยงระหว่างผู้คน ทั้งนี้ เขายังยืนหยัดในแนวทางของตนเอง โดยไม่ไหลไปตามกระแสศิลปะนามธรรมที่กำลังได้รับความนิยมในยุคสมัยนั้น

ภาพที่ 9 : ภาพผลงานของ Nighthawks
ชื่อผลงาน : Nighthawks
เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ (Oil on canvas)
ขนาด : 84.1 × 152.4 ซม.
ที่มา : <https://www.artic.edu/artworks/111628/nighthawks>

เรมбранด์ ฟาน ไรน์ (Rembrandt Harmensz van Rijn) เป็นศิลปินชาวดัตช์ในยุคบาโรก เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1606 ที่เมืองไลเดิน ประเทศเนเธอร์แลนด์ เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในจิตรกรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก โดยมีความโดดเด่นในการใช้แสงและเงา (Chiaroscuro) เพื่อสร้างมิติ ความลึก และอารมณ์ให้กับภาพผลงานของเรมбранด์มักสะท้อนสภาวะภายในของมนุษย์อย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะอารมณ์ ความเปราะบาง และความจริงของชีวิต ผ่านภาพเหมือน (Portrait) และภาพตนเอง (Self-portrait) ที่แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของตัวตนตามกาลเวลา แนวทางดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า ในการใช้ “แสงและเงา” เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดอารมณ์และสภาวะภายใน มากกว่าการมุ่งเน้นความเหมือนจริงเพียงภายนอก อีกทั้งยังเป็นแนวทางที่ช่วยขับเน้นความรู้สึกโดดเดี่ยว และความลึกทางจิตใจให้ปรากฏอย่างชัดเจนในผลงาน

ภาพที่ 10 : ผลงานของ Rembrandt Harmensz van Rijn

ชื่อผลงาน : The Night Watch

เทคนิค : Oil on Canvas

ขนาด : 363 x 437 เซนติเมตร

ที่มา : <https://www.rijksmuseum.nl/en/collection/SK-C-5>

แนวทางของ Chang Sae-tang มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้าในฐานะการมองศิลปะไม่ใช่เพียง “ภาพที่มองเห็น” หากแต่เป็นพื้นที่ของการแสดงออกทางความคิดและสภาวะภายในอย่างอิสระ การใช้ร่างกายเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างสรรค์ ตลอดจนการเปิดรับความ

ไม่สมบูรณ์ของร่องรอยและพื้นผิว กลายเป็นแนวทางสำคัญที่สอดคล้องกับวิธีการทำงานของข้าพเจ้า โดยเฉพาะในกระบวนการภาพพิมพ์โลหะกัดกรด (Etching) ซึ่งให้ความสำคัญกับ “ร่องรอย” และ “ความไม่แน่นอน” อันเกิดขึ้นระหว่างการควบคุมและการปล่อยให้วัสดุทำงานด้วยตัวมันเอง อิทธิพลดังกล่าวยังช่วยให้ข้าพเจ้าตระหนักถึงการสร้างภาษาทางภาพที่ไม่จำเป็นต้องยึดโยงกับรูปแบบหรือกรอบทางศิลปะได้อย่างตายตัว แต่สามารถเปิดพื้นที่ให้กับความรู้สึก ความทรงจำ และสถานะของการดำรงอยู่ได้อย่างเป็นอิสระ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดหลักของผลงานที่มุ่งสำรวจความโดดเดี่ยว ความเปราะบาง และความเจ็บในฐานะประสบการณ์ร่วมของมนุษย์

ภาพที่ 11 : ผลงานของ Chang Sae-tang

ชื่อผลงาน : Untitled (Calligraphic Abstraction)

เทคนิค : หมึกบนกระดาษ (Ink on Paper)

ขนาด : ไม่ปรากฏแน่ชัด

ที่มา : <https://www.bangkokartcity.org/discover-detail/chang-sae-tang>

tang

บทที่ 3

ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์

ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะชิ้นนี้ ข้าพเจ้าได้พัฒนาขึ้นจากแนวความคิดเรื่อง “อ้อมกอดของความโดดเดี่ยว” ซึ่งเป็นสภาวะทางอารมณ์ที่เกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวในการเผชิญหน้ากับความเจ็บ ความว่างเปล่า และการดำรงอยู่เพียงลำพัง ความโดดเดี่ยวในบริบทนี้มีได้หมายถึงความอ้างว้างเพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นพื้นที่ที่โอบล้อมความรู้สึกภายใน เปรียบเสมือนอ้อมกอดที่ทั้งปกป้องประโลมและกดทับในเวลาเดียวกัน แรงบันดาลใจของผลงานเกิดจากความทรงจำและประสบการณ์ที่สะสมจากการรับรู้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก ความรู้สึกแปลกแยก หรือการตั้งคำถามต่อการมีอยู่ของตนเอง สิ่งเหล่านี้ได้ค่อย ๆ ซึมซับและก่อตัวขึ้นภายในจิตใจ ก่อนจะถูกนำมาประมวลผลและถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของสัญลักษณ์และองค์ประกอบทางทัศนศิลป์ ในด้านกระบวนการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าเลือกใช้เทคนิคภาพพิมพ์โลหะ (Etching) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ใช้การกัดกรดลงบนแผ่นแม่พิมพ์เพื่อสร้างร่องรอยของเส้นและพื้นผิว ลักษณะของเส้นที่เกิดขึ้นมีทั้งความคมชัดและเปราะบาง สะท้อนถึงสภาวะของความโดดเดี่ยวที่มีทั้งความชัดเจนและเลือนรางในเวลาเดียวกัน อีกทั้งการจัดวางองค์ประกอบและพื้นที่ว่างยังมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดบรรยากาศของความเจ็บ ความอัดอั้น และความว่างเปล่าภายใน

ดังนั้น ผลงานชิ้นนี้จึงมิใช่เพียงภาพที่ปรากฏ หากแต่เป็นการสะท้อนสภาวะภายใน ความคิด และประสบการณ์ส่วนตัว ผ่านกระบวนการทางความคิดและเทคนิคทางศิลปะ เพื่อถ่ายทอด “อ้อมกอดของความโดดเดี่ยว” ออกไปสู่ผู้ชมในเชิงอารมณ์และความรู้สึก

ขั้นตอนประมวลความคิดที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจ

ที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจของผลงานเกิดขึ้นจากช่วงวัยเยาว์ แม้เราจะเติบโตในสังคมและครอบครัวที่อบอุ่น แต่ก็ยังหนีไม่พ้นโลกความเป็นจริงที่โหดร้ายและทำลาย ซึ่งไม่ได้มีรสหวานเหมือนไอศกรีมที่เรากิน โลกนี้เต็มไปด้วยความซับซ้อน การแข่งขัน และความเจ็บปวดทางจิตใจ ซึ่งบางครั้งมาปรากฏผ่านการได้รับรู้หรือรับฟัง การล้อเลียน (Bully) หรือการถูกตัดสินจากผู้อื่น ประสบการณ์เหล่านี้ฝังรากลึกอยู่ในจิตใจ เป็นร่องรอยของความรู้สึกและความทรงจำที่ไม่อาจลบเลือน แม้เติบโตขึ้นมา มีสังคมที่ดีขึ้น มีเพื่อนและผู้คนรอบตัวที่เข้าใจ แต่ความรู้สึกเหล่านี้ยังคงซ่อนอยู่ภายใน เป็นแรงขับเคลื่อนที่ทำให้เราหันกลับมาสำรวจตัวเอง และถ่ายทอดสิ่งที่สัมผัสมาเหล่านี้ลงในงานศิลปะ แรงบันดาลใจเหล่านี้จึงไม่ได้เป็นเพียงความทรงจำส่วนตัว แต่กลายเป็น แหล่งพลังสร้างสรรค์ ที่ช่วยให้ผลงานของเราแสดงออกถึงความเปราะบาง ความโดดเดี่ยว และความรู้สึกภายใน

ที่ซ่อนอยู่ ภายใต้รูปแบบ สี สัน และองค์ประกอบทางศิลปะ งานศิลปะของเราจึงเป็น กระจากสะท้อนของประสบการณ์และความรู้สึกส่วนลึก ที่เติบโตมากับเรา

ขั้นตอนการประมวลความคิดที่แสดงออกทางรูปธรรม

ด้านเนื้อหา เนื้อหาของงานศิลปะเกิดจากความทรงจำและเรื่องราวในวัยเยาว์ ซึ่งฝังรากลึกจนกลายเป็นภาพสะท้อนหรือ “ฝันร้าย” ที่ไม่สามารถเลือนหายไปได้ แม้จะเติบโตขึ้น มีสังคมที่ดีขึ้น หรือมีคนรอบตัวที่เข้าใจและสนับสนุน แต่ความทรงจำเหล่านี้ยังคงอยู่ภายใน เป็นรากฐานของความรู้สึกและอารมณ์ที่สะท้อนในผลงานของเราอย่างไม่ลดทอน

ด้านรูปแบบ ในด้านรูปแบบ งานของเราเน้นแนวคิดจาก ลัทธิอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism) มาใช้ในการแสดงออก ผ่านรูปร่าง รูปทรง และอารมณ์ของเส้นที่ไม่เรียบเนียน สร้างความรู้สึกและบรรยากาศของภาพ รวมถึงการใช้สัญลักษณ์ของ ตัวละครเล่นดีไซเนอร์ (Art Toy) แทนตัวตน เพื่อสะท้อนอารมณ์ ความคิด และประสบการณ์ภายในอย่างตรงไปตรงมา งานจึงเป็นทั้ง พื้นที่ทางอารมณ์ และ พื้นที่สะท้อนตัวตน ของข้าพเจ้า

การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานก่อนศิลปินพันธ์
ผลงานก่อนศิลปินพันธ์ชั้นที่ 1

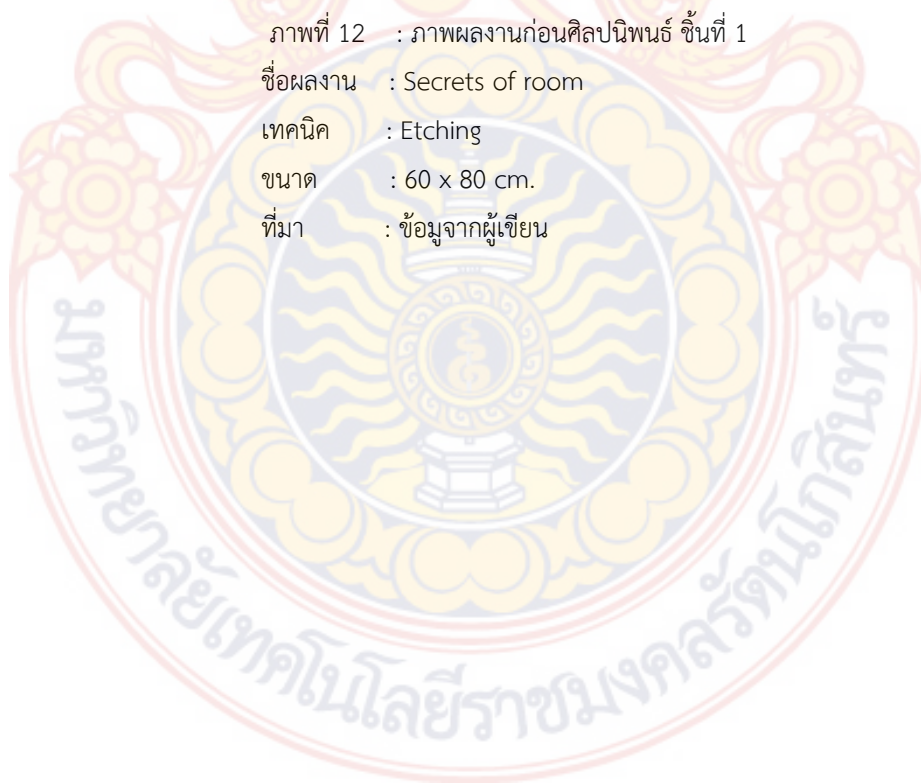
ภาพที่ 12 : ภาพผลงานก่อนศิลปินพันธ์ ชั้นที่ 1

ชื่อผลงาน : Secrets of room

เทคนิค : Etching

ขนาด : 60 x 80 cm.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานก่อนศิลปะขั้นที่ 2

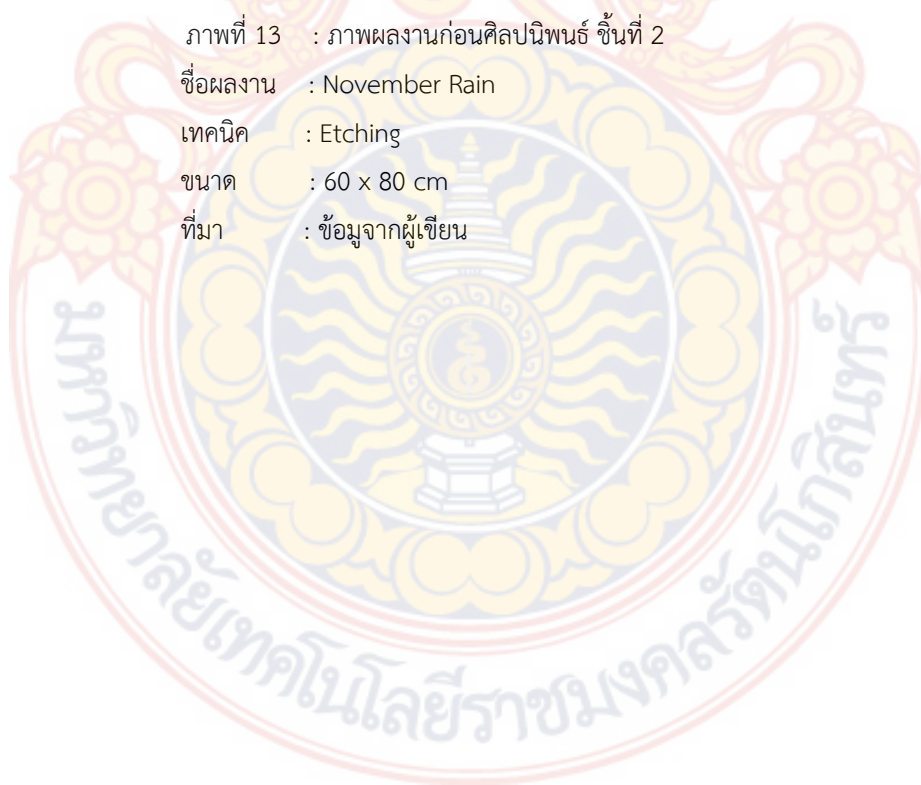
ภาพที่ 13 : ภาพผลงานก่อนศิลปะขั้นที่ 2

ชื่อผลงาน : November Rain

เทคนิค : Etching

ขนาด : 60 x 80 cm

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3

ภาพที่ 14 : ภาพผลงานก่อนศิลปนิพนธ์ ชิ้นที่ 3
ชื่อผลงาน : Beneath the Moonlight and Stars
เทคนิค : Etching
ขนาด : 60 x 80 cm
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานก่อนศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 4

ภาพที่ 15 : ภาพผลงานก่อนศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4

ชื่อผลงาน : The Unfinished Sadness

เทคนิค : Etching

ขนาด : 60 x 80 cm

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน กระบวนการเทคนิคภาพพิมพ์กัดกรดโลหะ

การสร้างสรรค์ผลงานผ่านแนวคิดนี้ถ่ายทอดออกมาผ่าน กระบวนการภาพพิมพ์ร่องลึก (Intaglio) เทคนิคภาพพิมพ์กัดกรดโลหะ (Etching) เทคนิคนี้เริ่มจากการ เคลือบพื้นผิวของแผ่นโลหะ ด้วยวานิสดำ เพื่อป้องกันไม่ให้กรดกัดเซาะบริเวณที่ไม่ต้องการ จากนั้น วาดลวดลายหรือเส้นบนวานิสดำด้วยเข็ม ซึ่งเส้นเหล่านี้จะเผยให้โลหะสัมผัสกรด ต่อมาแผ่นโลหะจะถูก แช่ในน้ำกรด ซึ่งกรดจะกัดเซาะโลหะตามร่องที่เจาะไว้ การกัดกร่อนนี้เป็นตัวกำหนด ความลึกของร่องและน้ำหนักของเส้น บริเวณที่ต้องการให้เส้นเข้มและหนักก็จะกัดนานขึ้น ส่วนเส้นบางหรือเบาจะกัดสั้นลง หลังจากล้างและทำความสะอาดแผ่นโลหะแล้ว จะนำไป ลงหมึก ซึ่งหมึกจะเกาะอยู่ในร่องที่ถูกกัด จากนั้นนำแผ่นโลหะไป เข้าแท่นพิมพ์แรงดันสูง (Press) หมึกในร่องจะถูกอัดลงบนกระดาษ กลายเป็น ภาพพิมพ์ที่มีเส้นน้ำหนัก และพื้นผิวแตกต่าง ตามร่องลึกของโลหะเทคนิคนี้จึงไม่ใช่เพียงการสร้างภาพ แต่เป็นการบันทึกความละเอียดและความเปราะบางของเส้นบนพื้นผิวโลหะ ซึ่งทำให้สามารถถ่ายทอดรายละเอียดทางอารมณ์และเรื่องราวได้อย่างชัดเจน เส้นและพื้นผิวของภาพพิมพ์แต่ละชิ้นจึงเป็นตัวแทนของความทรงจำและประสบการณ์ที่ต้องการสื่อสาร

วัสดุและอุปกรณ์ในการสร้างผลงานภาพพิมพ์เทคนิคภาพพิมพ์กัดกรดโลหะ

อุปกรณ์เตรียมผิวหน้าแผ่นโลหะ

1. แผ่นทองแดง
2. กระดาษทรายเบอร์ 1500
3. เลือดมังกร
4. ตูโรยควาตั้นท์
5. แก๊สกระป๋องและหัวพ่นไฟ
6. สีสเปย์
7. เทปกาวพีวีซี

อุปกรณ์ในการเขียนเทคนิคภาพพิมพ์กัดกรดโลหะ

1. เหล็กปลายแหลม
2. ปากกา
3. ดินสอไข ยี่ห้อ Mitsubishi
4. แปรงขนนุ่ม
5. วาร์นิชดำ
6. พู่กัน

7. กรดเพอริกคลอไรด์
8. กระบะไฟเบอร์กลาส

อุปกรณ์การทำความสะอาดแม่พิมพ์แผ่นทองแดง

1. น้ำมันสน
2. ทินเนอร์
3. ซีอี๊วขาว
4. น้ำส้มสายชู
5. เกลือ
6. น้ำยาล้างจาน
7. เศษผ้า
8. ไตรเป่าผม

ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์เทคนิคภาพพิมพ์กั๊ดกรดโลหะ

อุปกรณ์เตรียมผิวหน้าแผ่นโลหะ

แผ่นทองแดง หนา 0.8 มิลลิเมตร

กระดาษทรายเบอร์ 1500

เลือดมังกร

ตูโรยควดินท์

แก๊สกระป๋องและหัวพ่นไฟ

สีสเปรย์

ภาพที่ 16 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กั๊ดกรดโลหะ 1

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

เทปกาวพีวีซี

ภาพที่ 17 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กัศกรดโลหะ 2

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

อุปกรณ์ในการเขียนเทคนิคภาพพิมพ์กักรดโลหะ

ภาพที่ 18 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กักรดโลหะ 3

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

กรตเพอริคคโลไรด์

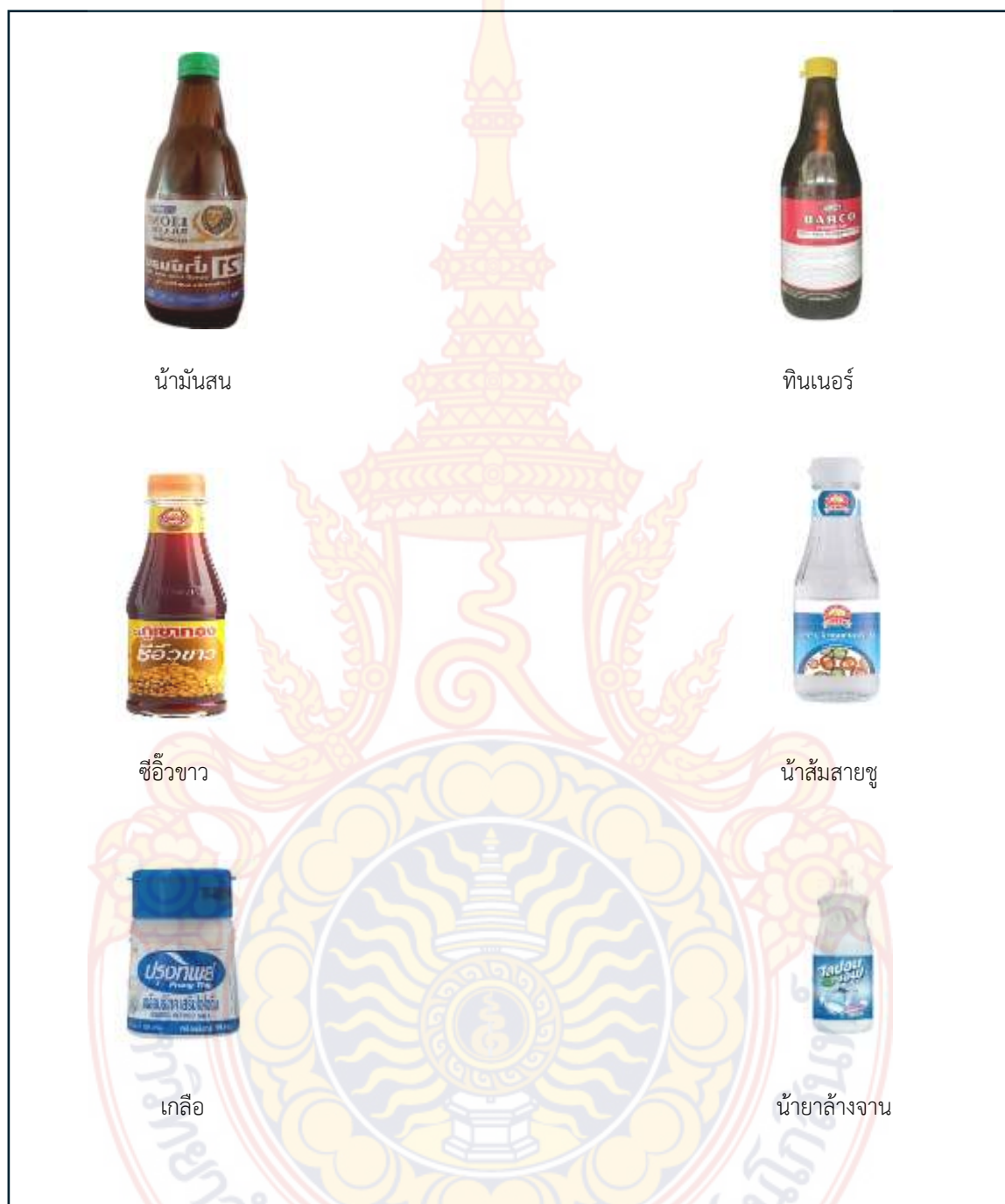
กระบะไฟเบอร์กลาส

ภาพที่ 19 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในเทคนิคภาพพิมพ์กัศกรดโลหะ 4

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

อุปกรณ์การทำความสะอาดแม่พิมพ์แผ่นทองแดง

ภาพที่ 20 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ทำความสะอาดแม่พิมพ์แผ่นทองแดง 5

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 21 ภาพวัสดุและอุปกรณ์ทำความสะอาดแม่พิมพ์แผ่นทองแดง 6

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

อุปกรณ์ในการพิมพ์ภาพพิมพ์กัดกรดโลหะ

หมึกสำหรับพิมพ์ผลงาน Etching

น้ำมันลินสีด

เกรียงสำหรับผสมหมึกพิมพ์

ยางปาด หรือ ตัวปาด

กระดาษ Fabriano rosaspina

กระบะสำหรับแช่กระดาษ

ภาพที่ 22 ภาพอุปกรณ์ภาพพิมพ์กัดกรดโลหะ 7

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

กระดาษรูป

กระดาษลอกลาย

เทปกาวน้ำ

แท่นสำหรับพิมพ์งานภาพพิมพ์ร่องลึก

ภาพที่ 23 ภาพอุปกรณ์ภาพพิมพ์กัลดรโลหะ 8

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

การสร้างสรรค์แบบร่าง

ในการสร้างสรรค์แบบร่างผลงานชุดนี้ ข้าพเจ้าได้นำของเล่นของสะสมมาแทนตัวของข้าพเจ้า ผ่านเรื่องราวและความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยถ่ายทอดผ่าน ตัวละครดีไซน์ (Art Toy) ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนของตัวตนและอารมณ์ภายใน เพื่อให้สามารถสื่อสารความเศร้า ความโดดเดี่ยว และความเปราะบางของจิตใจออกมาอย่างอิสระและเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น การใช้ตัวละครดีไซน์นี้ไม่เพียงช่วยให้สามารถถ่ายทอดอารมณ์ภายในได้อย่างชัดเจน แต่ยังเปิดโอกาสให้ผู้ชมตีความความหมายและเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองได้อย่างลึกซึ้ง

ข้าพเจ้าได้ทำการศึกษาผลงานศิลปะร่วมสมัยที่ใช้ตัวละครหรือของเล่นเป็นสัญลักษณ์แทนศิลปิน เพื่อเข้าใจวิธีการสร้างสัญลักษณ์และภาษาภาพที่สามารถสื่อสารอารมณ์ได้อย่างทรงพลัง นอกจากนี้ยังช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาวิธีการสร้างสรรค์ของตนเองให้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทั้งในด้านรูปทรงของตัวละคร การจัดท่าทาง และการใช้วัสดุ

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าจึงเริ่มร่างแบบและจัดองค์ประกอบภาพให้สอดคล้องกับแนวคิดหลัก โดยเลือกใช้ ภาพถ่ายสถานที่จริง เป็นฉากประกอบ เพื่อสร้างบรรยากาศและความรู้สึกที่สมจริง และช่วยเน้นความเปราะบางและความโดดเดี่ยวของตัวละครในพื้นที่เหล่านั้น การผสมผสานระหว่างตัวละครเชิงสัญลักษณ์และฉากจริงนี้ ทำให้ผลงานสามารถสื่อสารอารมณ์ได้อย่างเต็มที่ ทั้งในแง่ของความรู้สึกส่วนตัวและการเชื่อมโยงกับผู้ชมในขั้นตอนการร่าง ข้าพเจ้าใส่ใจในรายละเอียดของท่าทาง อารมณ์ และแสงเงา เพื่อให้ตัวละครสามารถสะท้อนอารมณ์ได้อย่างชัดเจน รวมถึงจัดวางองค์ประกอบภาพให้สมดุลและสอดคล้องกับเรื่องราวหลักที่ต้องการถ่ายทอด ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจากกระบวนการทดลอง ปรับแก้ และสังเกตผล จนได้แบบร่างที่สามารถสื่อสารอารมณ์ ความคิด และตัวตนของข้าพเจ้าได้อย่างครบถ้วน

ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1

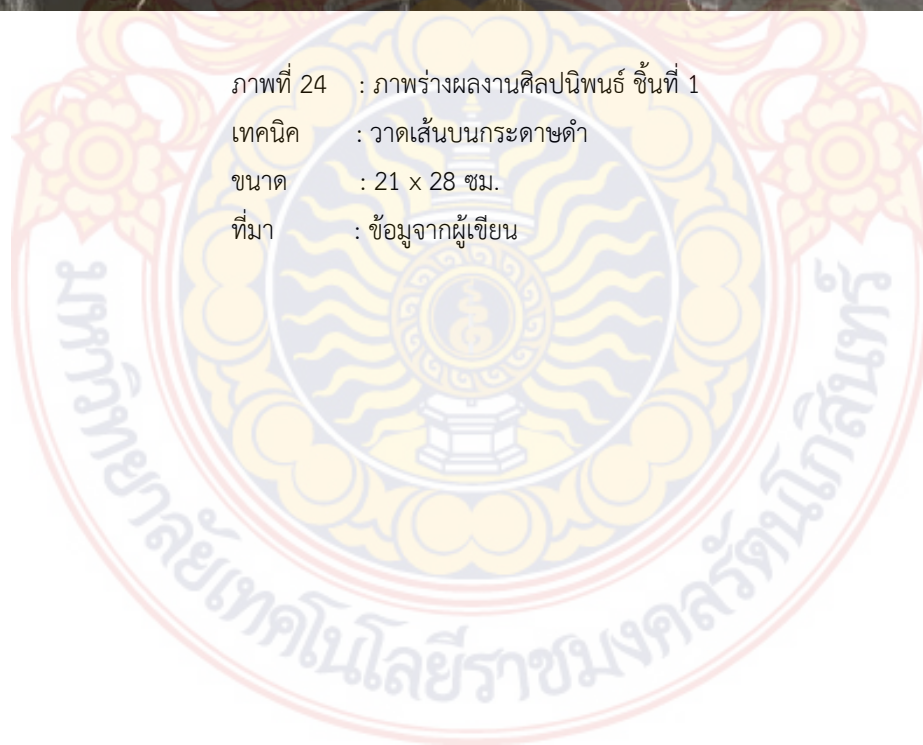

ภาพที่ 24 : ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1

เทคนิค : วาดเส้นบนกระดาษดำ

ขนาด : 21 x 28 ซม.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2

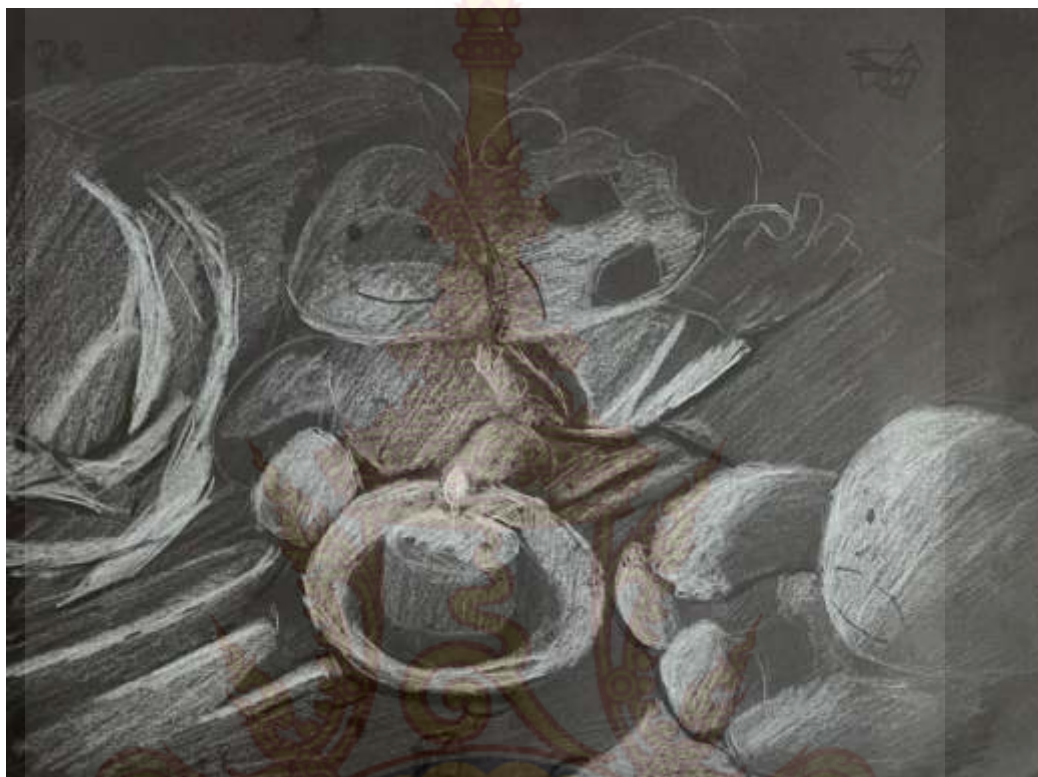
ภาพที่ 25 : ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2

เทคนิค : วาดเส้นบนกระดาษดำ

ขนาด : 21 x 28 ซม.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3

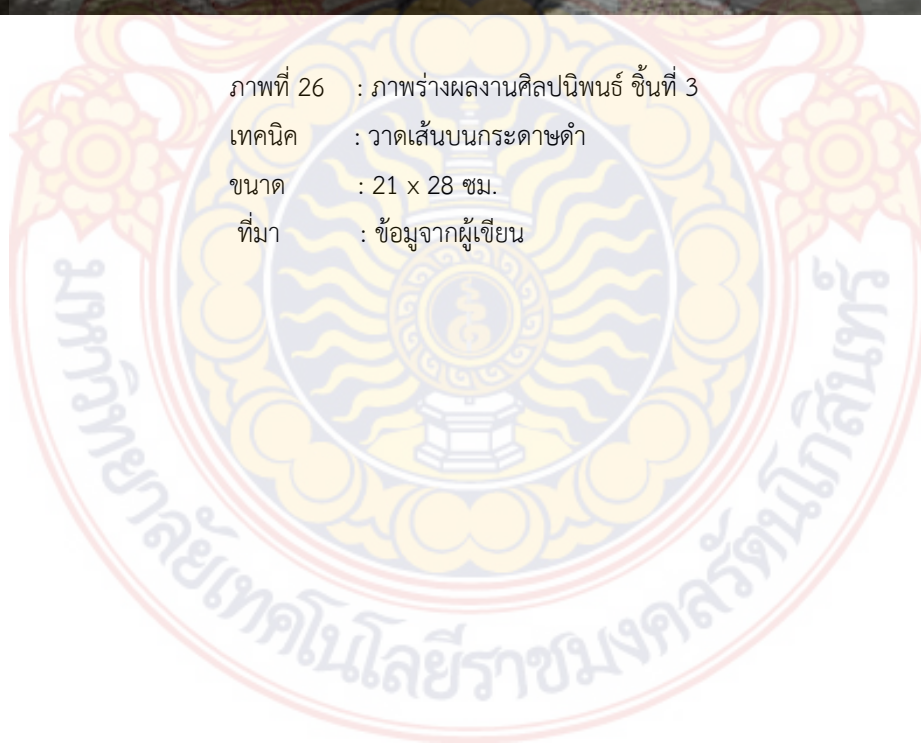

ภาพที่ 26 : ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3

เทคนิค : วาดเส้นบนกระดาษดำ

ขนาด : 21 x 28 ซม.

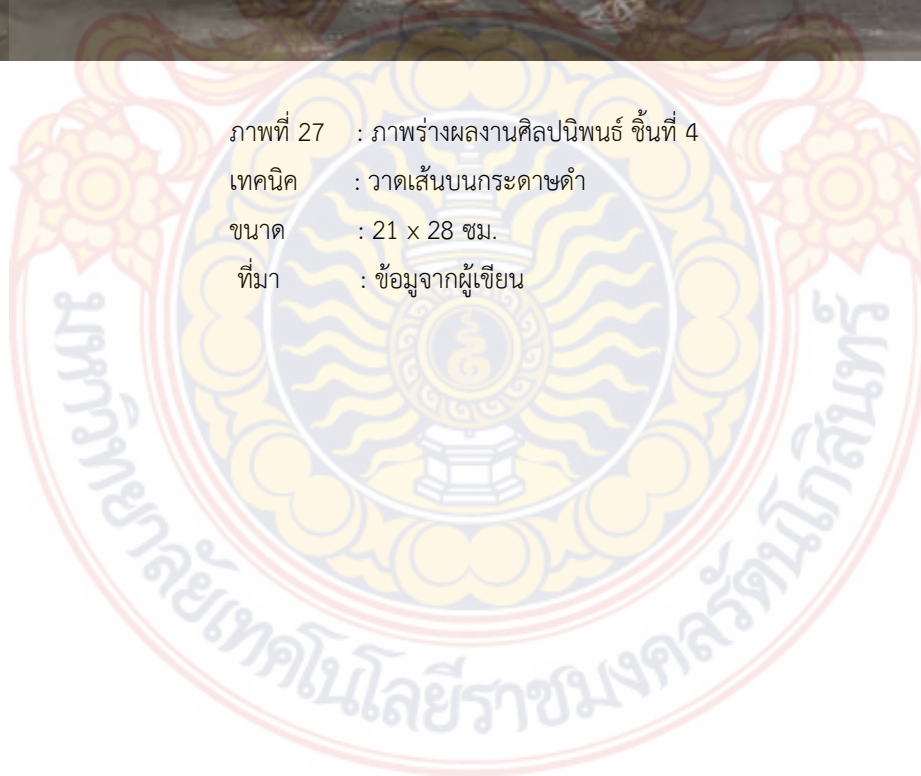
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4

ภาพที่ 27 : ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4
 เทคนิค : วาดเส้นบนกระดาษดำ
 ขนาด : 21 x 28 ซม.
 ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ขั้นตอนการขยายภาพร่าง

ในการขยายภาพร่าง ข้าพเจ้าได้นำของเล่นของสะสมมาแทนตัวของข้าพเจ้าผ่านเรื่องราวและความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยถ่ายทอดผ่าน ตัวละครดีไซน์ (Art Toy) ที่ตนเองชื่นชอบอย่างละเอียด ทั้งในด้านรูปทรง บุคลิก ท่าทาง และเอกลักษณ์เฉพาะตัว เพื่อนำมาพัฒนาเป็นตัวแทนของอารมณ์และตัวตนภายในให้สอดคล้องกับแนวคิดหลักของผลงาน จากนั้น ข้าพเจ้าจึงกำหนดฉากหลังและบรรยากาศของเรื่องราวที่เชื่อมโยงกับตัวละคร โดยเลือกใช้ทั้งสถานที่จริงและฉากที่เกิดจากจินตนาการ เพื่อสร้างมิติทางอารมณ์และเสริมความหมายของผลงานให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เมื่อได้แนวคิดและองค์ประกอบหลักแล้ว ข้าพเจ้าจึงเริ่มร่างภาพร่างขนาดเล็ก (Sketch) เพื่อพิจารณาภาพรวมของการจัดวางองค์ประกอบ เช่น ตำแหน่งของตัวละคร ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครกับฉากหลัง รวมถึงการใช้พื้นที่ว่างภายในภาพ ขั้นตอนนี้ถือเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยให้สามารถปรับแก้รายละเอียดต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นท่าทางของตัวละคร แสงเงา และน้ำหนักของภาพ ให้เกิดความสมดุลก่อนพัฒนาไปสู่ผลงานขนาดใหญ่

ภายหลังจากได้ภาพร่างที่สมบูรณ์ ข้าพเจ้านำภาพดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการสแกนด้วยเครื่องสแกนเนอร์ เพื่อนำไฟล์ภาพเข้าสู่โปรแกรมคอมพิวเตอร์ จากนั้นจึงทำการปรับขนาดภาพให้ตรงตามสัดส่วนของผลงานจริง โดยกำหนดให้มีขนาดความกว้าง 60 เซนติเมตร และความยาว 80 เซนติเมตร ขั้นตอนนี้ช่วยให้สามารถควบคุมสัดส่วน องค์ประกอบ และรายละเอียดของภาพได้อย่างแม่นยำ ก่อนนำไปใช้ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

ขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์เทคนิคภาพพิมพ์กัณฑ์โลหะ

1. ขั้นตอนการเตรียมผิวหน้าแม่พิมพ์

นำแผ่นทองแดง มาขัดด้วยกระดาษทรายโดยใช้น้ำเลียงเอาไว้ในบริเวณที่ขัดเพื่อลดแรงเสียดทาน เริ่มขัดจากล่างขึ้นบนและค่อยๆ ไล่พื้นที่ของแผ่นทองแดงไปจนทั่ว จากนั้นก็ขึ้นจากซ้ายไปขวา หรือขวามาซ้าย เพื่อขัดผิวดีกรอบก่อนนำไปเป่าให้แห้ง

ภาพที่ 28 : การขัดเตรียมผิวด้านทองแดง
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

2. ขั้นตอนการลอกลายลงบนแม่พิมพ์

เมื่อได้แบบร่างหรือต้นแบบที่มีความสมบูรณ์และน่าพอใจแล้ว ข้าพเจ้าจะเริ่มขั้นตอนการลอกลายลงบนแผ่นทองแดง ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญในการเตรียมแม่พิมพ์สำหรับกระบวนการภาพพิมพ์โลหะกัดกรด (Etching) โดยเริ่มจากการขยายภาพต้นแบบให้มีขนาดเท่ากับแผ่นทองแดงที่จะใช้ จากนั้นนำวานิสดำมาทาบนแผ่นทองแดงทั้งสองด้านอย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันไม่ให้กรดกัดบริเวณที่ไม่ต้องการ เมื่อวานิสดำแห้งสนิทแล้ว โรยแป้งบาง ๆ ลงบนพื้นผิว เพื่อช่วยลดการติดของกระดาษแบบขยายและทำให้สามารถลอกลายได้ชัดเจนขึ้น จากนั้นนำกระดาษแบบขยายมาวางทับบนแผ่นทองแดง โดยจัดให้ตำแหน่งของภาพตรงกับขนาดแม่พิมพ์อย่างพอดี ใช้ปากกาหรือดินสอร่างโครงสร้างภาพบนกระดาษแบบขยายให้ครบทุกส่วน เพื่อถ่ายโอนตำแหน่งของเส้นลงบนแผ่นทองแดง แล้วจึงใช้เหล็กแหลมหรือเข็มขีดตามแนวเส้นที่ร่างไว้ ชูดให้วานิสดำหลุดออกจนเห็นเนื้อทองแดงอย่างสะอาดบริเวณที่ต้องการให้กรดกัด

ภาพที่ 29 ทาวารนิสดำบนแผ่นทองแดง
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 30 ชูดภาพร่างลงบนหน้าทองแดง
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

3. ขั้นตอนการเตรียมแม่พิมพ์สำหรับเทคนิคโรยผงเลือดมังกร

ในขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์⁴ หลังจากกราฟหรือคัดลอกโครงสร้างลายเส้นลงบนแผ่นแม่พิมพ์เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าใช้เหล็กปลายแหลมขูดลงบนวาร์นิชเพื่อสร้างร่องรอยของเส้น จากนั้นจึงติดสก็อตเทปปิดด้านที่ไม่ใช้งาน และนำแผ่นแม่พิมพ์ไปแช่กรดประมาณ 5-10 นาที เพื่อให้กรดกัดลงไปตามร่องเส้นที่ขูดไว้ เมื่อได้เส้นตามต้องการแล้ว หากมีการสร้างพื้นผิว (Texture) จะทำการล้างวาร์นิชในบางจุดด้วยน้ำมันสนและทินเนอร์ แต่หากไม่มีการทำพื้นผิว จะล้างแผ่นแม่พิมพ์ทั้งหมดด้วยน้ำมันสน ทินเนอร์ และน้ำยาทำความสะอาด เพื่อเตรียมพื้นผิวสำหรับขั้นตอนถัดไป จากนั้นจึงเข้าสู่กระบวนการอะควาทินต์ (Aquatint) โดยการโรยผงเรซิน (เลือดมังกร) และนำไปให้ความร้อนเพื่อให้ผงยึดติดกับผิวแม่พิมพ์ แล้วจึงเขียนกำหนดค่าน้ำหนักด้วยดินสอไข ก่อนนำไปแช่กรดตามลำดับค่าน้ำหนักจากอ่อนไปเข้ม เพื่อสร้างมิติของแสงและเงา หากแช่กรดนานเกินไป สามารถใช้สเปรย์เคลือบเพื่อช่วยยึดผงเรซินไม่ให้หลุด และในกรณีที่เกิดความผิดพลาด ยังสามารถปรับแก้ไขในบางขั้นตอนได้ตามความเหมาะสมของกระบวนการ

ภาพที่ 31 การตำผงเลือดมังกร
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 32 การนำแผ่นทองแดงเข้าสู่โรยผงเลือดมังกร
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

⁴ พัลลพ วังบอน. สุนทรียะในงานภาพพิมพ์โลหะ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ซากุระ, 2561.

4. ขั้นตอนสร้างค่าน้ำหนักสำหรับเทคนิคการโรยผงเลือดมังกร

ในขั้นตอนพิมพ์งาน หลังจากที่เราสร้างแม่พิมพ์ด้วยการกัดกรดและเขียนด้วยดินสอไขเสร็จแล้ว นำแม่พิมพ์ไปล้างให้สะอาดตามกระบวนการ ก่อนจะพิมพ์จริงนั้นเราต้องพิมพ์ทดสอบเพื่อดูน้ำหนักโดยรวม หากยังเกิดข้อผิดพลาดแก้ไขด้วยการลบโดยขึ้นตัวลบหรือกระดาษทรายน้ำหนักที่ต้องการให้น้ำหนักบางส่วนเพิ่มขึ้น ให้นำไปโรยผงเลือดมังกรใหม่หรือโรยสเปรย์และกัดกรดเพิ่ม เมื่อเสร็จกระบวนการให้นำมาล้างให้สะอาดโดยใช้ น้ำมันสนทินเนอร์กลื่อน้ำยาล้างจานและซีอิ้วขาว เมื่อล้างเสร็จนำไปเป่าให้แห้ง จากนั้นก็นำมาอัดหมึกบางคนอาจจะใช้หลากหลายหรือสีดำนั่นขึ้นอยู่กับรูปแบบงาน ผสมหมึกกับลินซีดเพื่อลดความหนืดของตัวสี นำสีมาวางบนแม่พิมพ์และนำลูกกลิ้งมากลิ้งสีให้ทั่วหรือใช้ยางปาดก็ได้เมื่อสีทั่วแม่พิมพ์แล้วให้ใช้นิ้วยี้สีให้ทั่วอีกรอบเพื่อให้สีลงไปร่องหลังจากที่อัดหมึกทั่วแล้วให้นำกระดาษบุฟมาซับหมึกออกให้ทั่ว เมื่อทั้งแล้วนำกระดาษลอกลายมาเช็ดหมึกอีกรอบ ช่วงที่อัดหมึกเรานำกระดาษไปแช่น้ำเพื่อให้กระดาษมีความชื้น เมื่อเช็ดหมึกดีแล้วให้ทำความสะอาดขอบงานหากไม่ทำจะทำให้ขอบงานมีสีทะลักออกมาได้ นำแม่พิมพ์ไปวางบนแท่นและนำกระดาษขึ้นจากน้ำมาซับด้วยกระดาษบุฟให้น้ำกระดาษหมาด หลังจากนั้นก็นำไปวางบนแม่พิมพ์ วางกระดาษบุฟประมาณ 1-2 แผ่น แล้วนำสีกวาดทัพอีกรอบ ปรับความหนักของแท่นให้พอดีซ้ายขวา แม่พิมพ์เสร็จให้นำกระดาษกาวนำมาติดขอบงานเพื่อไม่ให้กระดาษที่ขึ้นหดหรือย่น เช็ดทำความสะอาดแท่นพิมพ์ให้เรียบร้อยทุกครั้งหลังพิมพ์เสร็จ

ภาพที่ 33 การเขียนดินสอไข
นิก ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 34 การเขียนดินสอไขและปิดวาร์
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

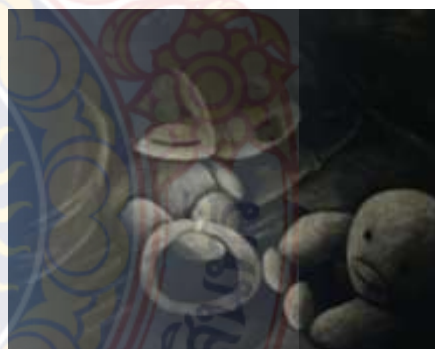
ภาพที่ 35 การล้างหน้าแผ่นทองแดง
แดง ที่มา ข้อมูลจากผู้เขียน
ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 36 การอัดหมึกบนแผ่นทอง
ที่มา ขอ

ภาพที่ 37 การหมุนแท่นพิมพ์
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 38 ผลงานที่พิมพ์ลงกระดาษ
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์

การสร้างสรรคผลงานศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้า หัวข้อ อ้อมกอดของความโดดเดี่ยว ในการสร้างสรรคผลงานศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลและแรงบันดาลใจจากสิ่งเร้ารอบตัว ทั้งผลงานของศิลปินที่ชื่นชอบ ผลงานศิลปะ ดนตรี ภาพยนตร์ หรือแม้แต่หนังสือต่าง ๆ รวมไปถึงสภาพแวดล้อมและสังคมที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่หรือได้พบเจอมาตั้งแต่เด็กจนเติบโต รูปแบบผลงานที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นมักสื่อถึงตัวตนด้านความรู้สึกที่เก็บซ่อนไว้อยู่ภายใน โดยใช้ของเล่นของสะสมมาแทนตัวของข้าพเจ้าผ่านเรื่องราวและความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยถ่ายทอดผ่าน ตัวละครดีไซน์ (Art Toy) เป็นตัวกลางในการเชื่อมโยงระหว่างตัวข้าพเจ้ากับผลงาน การเลือกใช้ตัวละครนี้ช่วยให้สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความเศร้า ความโดดเดี่ยว และความเปราะบางของจิตใจออกมาอย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม พร้อมเปิดโอกาสให้ผู้ชมสามารถตีความและเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองได้อย่างลึกซึ้ง แรงบันดาลใจที่มาจากประสบการณ์ส่วนตัวและสิ่งเร้ารอบตัวจึงถูกถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาภาพ ผ่านการเลือกองค์ประกอบ การจัดวางตัวละคร การใช้แสงและเงา รวมถึงฉากหลังทั้งจากสถานที่จริง และ ฉากที่เกิดจากจินตนาการ ซึ่งทั้งหมดนี้ช่วยสร้างมิติทางอารมณ์และความหมายให้ผลงานมีความสมบูรณ์และสื่อสารความรู้สึกของความโดดเดี่ยวได้อย่างเต็มที่

ด้านเนื้อหาและแนวคิด

การสร้างสรรคผลงานศิลปะของผู้จัดทำได้รับอิทธิพลจากสิ่งเร้ารอบตัวในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นผลงานของศิลปินที่ชื่นชอบในแขนงต่าง ๆ อาทิ งานทัศนศิลป์ ดนตรี ภาพยนตร์ และวรรณกรรม ตลอดจนประสบการณ์ชีวิตและบริบททางสังคมที่ได้เผชิญมาตั้งแต่วัยเยาว์ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอม ความคิดสร้างสรรค์ และแนวทางการแสดงออกทางศิลปะ รูปแบบผลงานที่ผลิตขึ้นมุ่งสะท้อน ตัวตนภายในและประสบการณ์ทางอารมณ์ โดยใช้ของเล่นของสะสมมาแทนตัวของข้าพเจ้าผ่านเรื่องราวและความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยถ่ายทอดผ่านตัวละครดีไซน์ (Art Toy) เป็นสัญลักษณ์หรือสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้สึกที่มีอาจแสดงออกโดยตรง ตัวการ์ตูนจึงทำหน้าที่เป็นเครื่องมือเชื่อมโยงระหว่างศิลปินกับผู้ชม ให้สามารถเข้าถึงและตีความอารมณ์ ความทรงจำ และประสบการณ์ของศิลปินได้ในมิติที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น แรงบันดาลใจสำคัญของผลงานมาจากประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับ ความโดดเดี่ยว และการถูกล้อเลียนหรือกลั่นแกล้งในลักษณะทางกายภาพ ซึ่งส่งผลต่อสภาวะทางอารมณ์ทั้งในด้านความโกรธ ความเสียใจ และความรู้สึกด้านชา แม้ว่า

การเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าวบ่อยครั้งจะทำให้เกิดความคุ้นชิน แต่ความเศร้าโศกยังคงปรากฏเป็นระยะ ๆ และส่งผลให้ผู้สร้างสรรค์เลือกหลีกเลี่ยงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม หันกลับเข้าสู่ “พื้นที่ปลอดภัย (Safe Zone)” ของตนเอง พื้นที่ดังกล่าวนอกจากจะทำหน้าที่เป็นกลไกในการปกป้องตนเองทางจิตใจแล้ว ยังกลายเป็นแหล่งบ่มเพาะทางความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งผู้จัดทำสามารถใช้เป็นต้นทางในการตีความและแปลงสภาพประสบการณ์ส่วนตัวไปสู่ ผลงานศิลปะเชิงสัญลักษณ์ ผลงานที่สร้างขึ้นจึงไม่เพียงแต่ทำหน้าที่เป็นการสื่อสารเชิงทัศนศิลป์ หากยังเป็นการบันทึกประสบการณ์ทางอารมณ์และสภาวะภายใน ที่เปิดโอกาสให้ผู้ชมได้สัมผัสและตีความต่อไปตามมุมมองของตนเอง

ด้านลักษณะของรูปแบบของผลงาน

รูปแบบที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานได้นำ ตัวตนของข้าพเจ้า ถ่ายทอดผ่าน ของเล่นของสะสมมาแทนตัวของข้าพเจ้าผ่านเรื่องราวและความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยถ่ายทอดผ่าน ตัวละครดีไซน์ (Art Toy) ซึ่งทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างตัวข้าพเจ้ากับสิ่งที่ข้าพเจ้าจินตนาการ หรือ “เพื่อนในโลกความคิด” ของข้าพเจ้า ตัวการ์ตูนเหล่านี้ทำหน้าที่สะท้อนปัญหาและความรู้สึกของความโดดเดี่ยวและความเศร้า ซึ่งเกิดจากความแตกต่างและการไม่เหมือนผู้อื่น

ผลงานถูกสร้างขึ้นผ่านการเล่าเรื่องทั้ง จากประสบการณ์จริง และ จินตนาการ การใช้ตัวการ์ตูนช่วยให้สามารถสื่อสารความรู้สึกที่ซับซ้อนและลึกซึ้งได้อย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้ชมตีความและเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองในมิติของความเข้าใจและความเห็นใจ

การนำทัศนธาตุทางศิลปะมาใช้ในการสร้างสรรค์

ในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ ข้าพเจ้าได้นำ ทัศนธาตุทางศิลปะ (Elements of Art) ต่าง ๆ มาใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดอารมณ์และเรื่องราว ผ่านของเล่นของสะสมมาแทนตัวของข้าพเจ้าผ่านเรื่องราวและความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยถ่ายทอดผ่าน ตัวละครดีไซน์ (Art Toy) โดยมีการจัด องค์ประกอบ (Composition) ให้เกิดความสมดุลระหว่าง จุดเด่นและจุดรอง รวมถึงการสร้างระยะและมิติของภาพเพื่อให้เกิดความลึก⁵

⁵ สกนธ์ ภูงามติ. ทัศนธาตุทางศิลปะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2547.

หลักทัศนธาตุที่นำมาใช้ ได้แก่

จุด (Point / Dot) ใช้เป็นจุดสนใจหรือ focal point ของภาพ เช่น จุดวางตัวละครหลัก หรือองค์ประกอบสำคัญ เพื่อดึงสายตาผู้ชมเข้าสู่จุดที่ต้องการ

เส้น (Line) ใช้กำหนดทิศทาง สร้างกรอบ หรือเชื่อมโยงองค์ประกอบต่าง ๆ เส้นยังช่วยสื่อถึงอารมณ์ เช่น เส้นโค้งอ่อนโยนให้ความรู้สึกสงบ เส้นคมและตรงให้ความรู้สึกตึงเครียด

พื้นผิว (Texture / Surface) การสร้างความแตกต่างระหว่างพื้นผิวของตัวละครและฉากหลังช่วยเพิ่มมิติและความน่าสนใจ เช่น พื้นผิวหยาบของผนังหรือพื้นไม้เปรียบเทียบกับความเรียบเนียนของตัวละคร

รูปร่าง/รูปทรง (Shape / Form) การใช้รูปร่างและรูปทรงช่วยกำหนดอารมณ์และลักษณะของตัวละคร เช่น รูปร่างโค้งมนให้ความรู้สึกอบอุ่น รูปร่างคมให้ความรู้สึกตึงเครียด

น้ำหนัก (Value / Light and Shadow) การจัดน้ำหนักแสงและเงาช่วยสร้างบรรยากาศ เช่น โทนมืดหรือแสงต่ำสร้างความเศร้าและโดดเดี่ยว ขณะที่โทนสว่างให้ความรู้สึกปลอดภัยหรืออบอุ่น

พื้นที่ว่าง (Space / Positive & Negative Space) การใช้พื้นที่ว่างรอบตัวละครหรือองค์ประกอบช่วยเน้นความโดดเด่น หรือสร้างความสมดุลขององค์ประกอบในภาพ

สี (Color / Hue, Saturation, Value) การเลือกใช้สีช่วยสื่ออารมณ์และโทนเรื่อง เช่น สีเย็นให้ความรู้สึกเหงา สีอุ่นบางส่วนเน้นความอบอุ่นในพื้นที่ปลอดภัย

ข้าพเจ้าใช้ทัศนธาตุเหล่านี้ร่วมกับ การจัดองค์ประกอบภาพ เพื่อสร้าง บรรยากาศที่เศร้าหรือโดดเดี่ยว และถ่ายทอด โทนเรื่อง (Tone / Mood) ได้อย่างชัดเจน โดยวางตัวละครในพื้นที่ที่เหมาะสม จัดวางจุดสนใจให้ดึงดูดสายตา จัดแสงและเงาให้สอดคล้องกับอารมณ์ และสร้างมิติของสถานที่ที่ของเรื่องราว

การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 1

ผลงานชิ้นนี้สะท้อนถึงความพยายามหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดและความซับซ้อนของโลกภายนอก โดยตัวละครหลักเลือกซ่อนตัวอยู่ใน ห้องน้ำ ซึ่งเป็นพื้นที่จำกัดและปลอดภัย พื้นที่แคบนี้ไม่เพียงแต่จำกัดร่างกาย แต่ยังเป็นการจำกัดความคิด ทำให้ผู้สร้างสรรค์สามารถควบคุมอารมณ์และความคิดที่พุ่งชนได้อย่างระมัดระวัง ภายในพื้นที่นี้ สิ่งรอบตัว ทั้ง ของเล่น และ เพื่อนในจินตนาการทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการสื่อสารและเยียวยา พวกเขาเป็นตัวแทนของความปลอดภัยและความเข้าใจ ซึ่งช่วยให้ตัวละครหลักมีพื้นที่สำหรับความเจ็บปวดและการสะท้อนอารมณ์

ผลงานนี้ใช้ จุด (Point) เพื่อสร้างจุดสนใจที่ตัวละครหลักและของเล่นรอบ ๆ เส้น (Line) ถูกใช้ในการกำหนดทิศทางสายตาและสร้างขอบเขตของพื้นที่ ภาพมีการใช้ รูปร่างและรูปทรง (Shape / Form) ของตัวละครและของเล่นที่แตกต่างกันเพื่อสื่อถึงบุคลิกและอารมณ์ของแต่ละตัว

พื้นผิว (Texture) ถูกสื่อสารผ่านเส้นขีดและโครงสร้างของผนังห้องน้ำ ให้ความรู้สึกลึกลับและกดดัน ในขณะที่ตัวละครมีพื้นผิวเรียบเนียน ทำให้เกิดความแตกต่างและเน้นตัวละครเป็นจุดสนใจ

แสงและเงา (Value / Light & Shadow) ถูกนำมาใช้เพื่อสร้างมิติและบรรยากาศอึมครึม เสริมความรู้สึกโดดเดี่ยวและความเศร้า พื้นที่ว่าง (Space / Positive & Negative Space) ช่วยเน้นความแคบของห้องและความโดดเดี่ยวของตัวละคร ขณะที่ สี (Color / Hue) แม้ภาพนี้เป็นขาว-ดำ แต่การใช้โทนมืดและสว่างช่วยสื่ออารมณ์และโฟกัสไปที่ตัวละครและสิ่งรอบตัว องค์ประกอบทั้งหมดร่วมกันสร้าง บรรยากาศที่เงียบ สงบ และโดดเดี่ยว ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจความรู้สึกของตัวละคร และสะท้อนถึงการหลบหนีเข้าสู่พื้นที่ปลอดภัยในจินตนาการของผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 39 : ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1

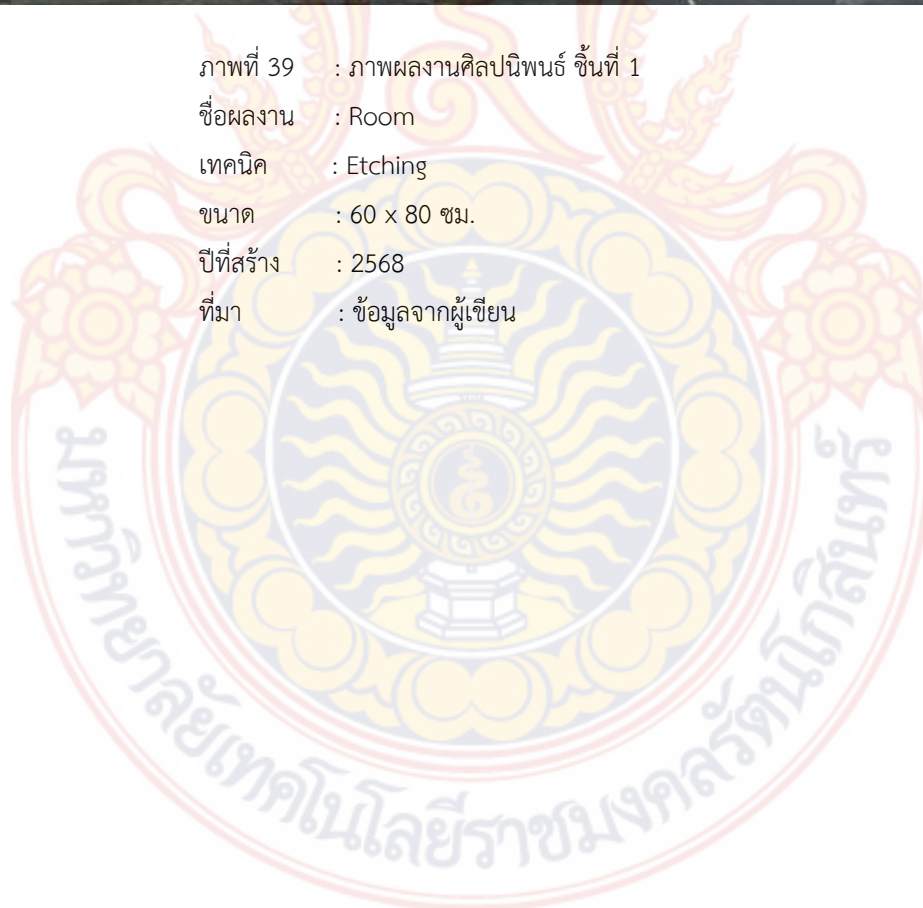
ชื่อผลงาน : Room

เทคนิค : Etching

ขนาด : 60 x 80 ซม.

ปีที่สร้าง : 2568

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 2

ข้าพเจ้าเติบโตมาในโลกที่วัดค่ามนุษย์ด้วยแม่พิมพ์เดียว ผู้ใดคลาดเคลื่อนจากรูปแบบนั้นย่อมถูกผลักให้ยืนอยู่นอกวงสนทนา เป็นเพียงเงาที่ไม่มีชื่อในแสงสว่างของสังคมเมื่อโลกแห่งความจริงปฏิเสธมิติภาพ ข้าพเจ้าจึงมีเพียงของเล่นเป็นสหาย ตุ๊กตาที่นั่งนิ่งได้แสงหน้าต่างมิใช่วัตถุไร้จิตใจ หากแต่เป็นภาพแทนของผู้ซึ่งถูกมองว่า “ไม่จำเป็นต้องถูกเข้าใจ” การมีอยู่ของเขาถูกกลทอนจนเหลือเพียงสิ่งที่ตั้งไว้ให้คนมองผ่าน แสงจากหน้าต่างมิได้ส่องมาเพื่อลอบโยน หากเป็นแสงที่เปิดโปงความโดดเดี่ยวอย่างสงบเย็น มั่นยืนยันทนการมีอยู่ ในขณะที่โลกยังคงเลือกจะไม่รับรู้

ห้องที่เงียบงันคือพื้นที่ภายในซึ่งถูกปล่อยให้กร่อนตามกาลเวลา แก้วที่ว่างเปล่าคือการขาดหายของเสียงสนทนา และรอยหยาบจากกระบวนการกัดกรัดในงาน Etching คือร่องรอยของการถูกขีดข่วนโดยสายตา คำพูด และความคาดหวังของผู้อื่น ผลงานชิ้นนี้มีได้วอนขอความเห็นใจ หากเป็นการยืนยันว่า คุณค่ามิได้ถือกำเนิดจากการยอมรับของใคร และความแตกต่างมิใช่สิ่งที่ต้องถูกอธิบายหรือขออนุญาตให้มียู่

เส้น (Line) ที่ปรากฏมีทั้งความนุ่มนวลของแสงที่ฟุ้งกระจาย และความหยาบกร้านจากการกัดกรัด ซึ่งสื่อถึงบาดแผลจากการถูกจับจ้องและแรงกดทับของสังคม การใช้ระนาบและที่ว่าง (Space) ผ่านแก้วที่ว่างในระนาบหน้า (Foreground) สร้างความรู้สึกถึงสิ่งที่ขาดหายไป คือ “บทสนทนา” หรือ “การเชื่อมต่อกับผู้อื่น”

ในขณะที่รูปทรง (Form) ของตุ๊กตาที่นิ่งงันถูกวางไว้ในตำแหน่งที่รับแสงเพียงลำพัง ยิ่งตอกย้ำการยอมรับในชะตากรรม และการค้นพบคุณค่าในตนเองท่ามกลางความเงียบ การจัดองค์ประกอบที่นิ่งแต่แฝงความอัดอัด สะท้อนการเป็น “เงาที่ไม่มีชื่อ” ได้อย่างชัดเจน

ท้ายที่สุดแล้ว ทศนธาดูทั้งหมดมิได้เป็นเพียงองค์ประกอบทางรูปแบบ หากแต่เป็นกระบอกเสียงที่ประกาศว่า “ความแตกต่างคือความจริงแท้ที่ไม่จำเป็นต้องขออนุญาตจากใคร”

ภาพที่ 40 : ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2

ชื่อผลงาน : Left in Quiet of Light

เทคนิค : Etching

ขนาด : 80 x 60 ซม.

ปีที่สร้าง : 2568

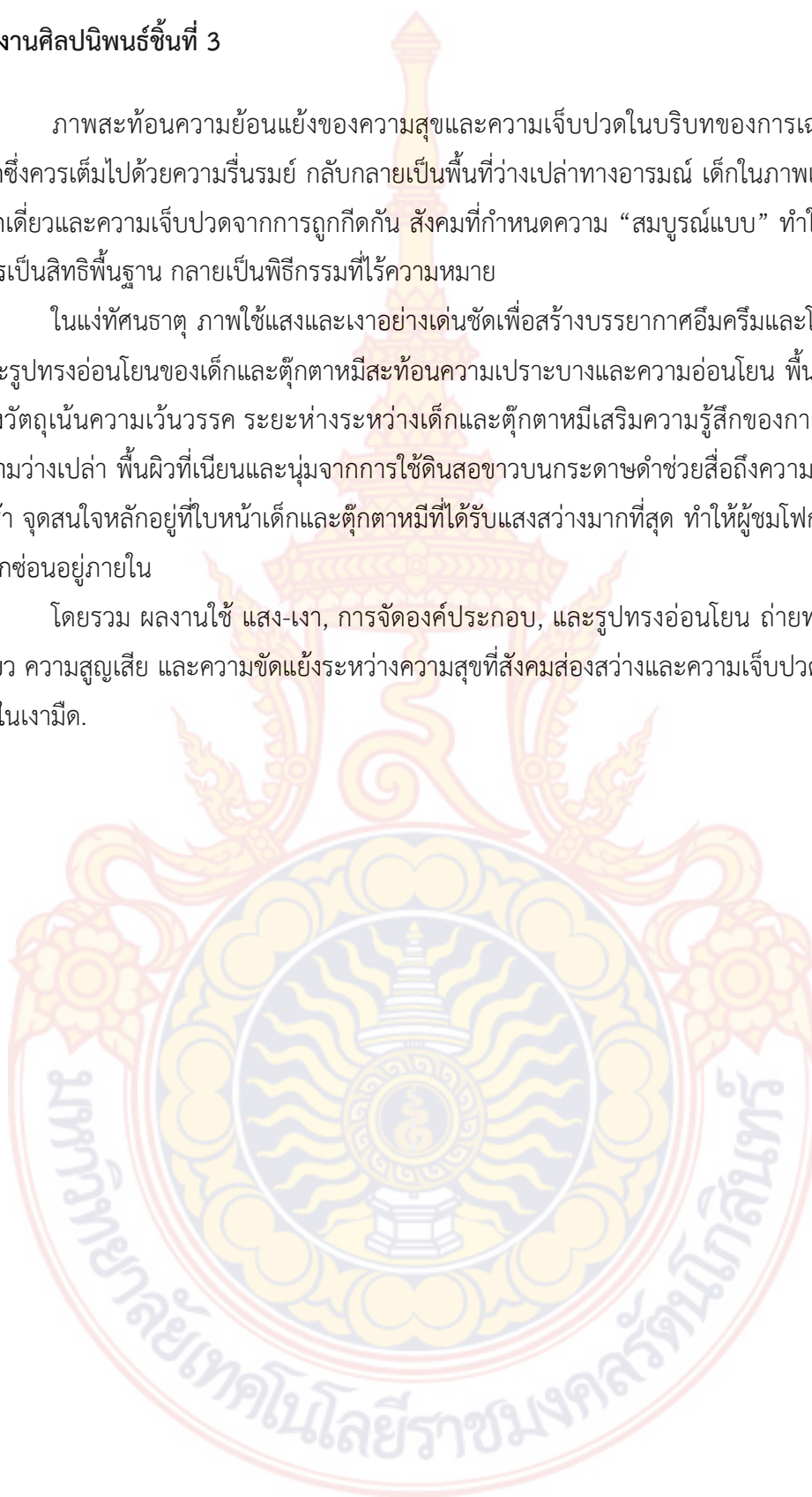
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3

ภาพสะท้อนความย้อนแย้งของความสุขและความเจ็บปวดในบริบทของการเฉลิมฉลอง วันเกิดซึ่งควรเต็มไปด้วยความรื่นรมย์ กลับกลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่าทางอารมณ์ เด็กในภาพแสดงถึงความโดดเดี่ยวและความเจ็บปวดจากการถูกกีดกัน สังคมที่กำหนดความ “สมบูรณ์แบบ” ทำให้ความสุขซึ่งควรเป็นสิทธิพื้นฐาน กลายเป็นพิธีกรรมที่ไร้ความหมาย

ในแง่ทัศนธาตุ ภาพใช้แสงและเงาอย่างเด่นชัดเพื่อสร้างบรรยากาศอึมครึมและโดดเดี่ยว เส้นและรูปทรงอ่อนโยนของเด็กและตุ๊กตาหมีสะท้อนความเปราะบางและความอ่อนโยน พื้นที่และการจัดวางวัตถุเน้นความวินาศกรรม ระยะห่างระหว่างเด็กและตุ๊กตาหมีเสริมความรู้สึกของการทอดทิ้งและความว่างเปล่า พื้นผิวที่เนียนและนุ่มจากการใช้ดินสอขาวบนกระดาษดำช่วยสื่อถึงความอ่อนโยนและเศร้า จุดสนใจหลักอยู่ที่ใบหน้าเด็กและตุ๊กตาหมีที่ได้รับแสงสว่างมากที่สุด ทำให้ผู้ชมโฟกัสกับอารมณ์ที่ถูกซ่อนอยู่ภายใน

โดยรวม ผลงานนี้ใช้ แสง-เงา, การจัดองค์ประกอบ, และรูปทรงอ่อนโยน ถ่ายทอดความโดดเดี่ยว ความสูญเสีย และความขัดแย้งระหว่างความสุขที่สังคมส่องสว่างและความเจ็บปวดที่ถูกทอดทิ้งอยู่ในเงามืด.

ภาพที่ 41 : ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3

ชื่อผลงาน : The Softest Kind of Broken

เทคนิค : Etching

ขนาด : 60 x 80 ซม.

ปีที่สร้าง : 2568

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4

ผลงานชิ้นนี้สะท้อนความย้อนแย้งของการ “มือร่วมกัน” ผ่านการจัดวางตุ๊กตา ม้ากระดก เค้ก และเรือกระดาศในพื้นที่ที่ควรจะเท่าเทียม แต่กลับเอียงและไม่สมดุล เด็กในภาพไม่ได้เป็นเพียงผู้เล่น แต่เป็นตัวแทนของชีวิตที่ต้องปรับตัวภายใต้โครงสร้างที่ไม่ออกแบบมาเพื่อเขา ความเอียงของม้ากระดก ความหนักหรือความยาวที่ต่างกัน สะท้อนถึงความไม่ยุติธรรมที่ฝังตัวอยู่ในสิ่งที่ดีเหมือนปกติ ในขณะเดียวกัน เค้กและเปลวเทียนที่ส่องแสงเป็นจุดเด่นก็สื่อถึงความสุขพื้นฐานที่ต้องพยายามเอื้อมถึง ขณะที่เรือกระดาศเล็ก ๆ กลายเป็นสัญลักษณ์ของความหวังที่เปราะบางและฝืนถึงความเท่าเทียม

ทัศนธาตุถูกใช้เพื่อเสริมแนวคิดอย่างลึกซึ้ง เส้นขาวบนพื้นดำสร้างโครงร่างและความคมชัดของวัตถุ ทำให้ตุ๊กตาและม้ากระดกดูมีน้ำหนักและความเป็นรูปธรรม การไล่แสงเงาทำให้เกิดมิติและความลึก เงาที่บดบังบางส่วนของเค้กและวัตถุอื่น ๆ เสริมอารมณ์ของความโดดเดี่ยวและถูกกดทับ พื้นผิวของตุ๊กตาและม้ากระดกที่อ่อนนุ่มตัดกับพื้นผิวรอบ ๆ ที่ขรุขระและเอียง สื่อถึงความเปราะบางของชีวิตท่ามกลางโครงสร้างที่ไม่ยุติธรรม การจัดองค์ประกอบที่เอียงเล็กน้อยทำให้สายตาผู้ชมรับรู้ถึงความไม่สมดุล และความหวังที่ปรากฏผ่านเรือกระดาศก็ชี้ถึงความปรารถนาในการหลุดพ้นจากข้อจำกัดเหล่านั้น

โดยรวม ผลงานนี้นำเสนอความตึงเครียดระหว่างโครงสร้างกับชีวิตส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง การใช้เส้น แสงเงา รูปทรง และสัญลักษณ์สอดประสานกันเพื่อถ่ายทอดทั้งความไม่เท่าเทียม ความเปราะบาง และความหวัง ทำให้ภาพแม้เรียบง่ายในรูปแบบ แต่มีพลังในการสะท้อนประสบการณ์เชิงสังคมและอารมณ์อย่างชัดเจน

ภาพที่ 42 : ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4

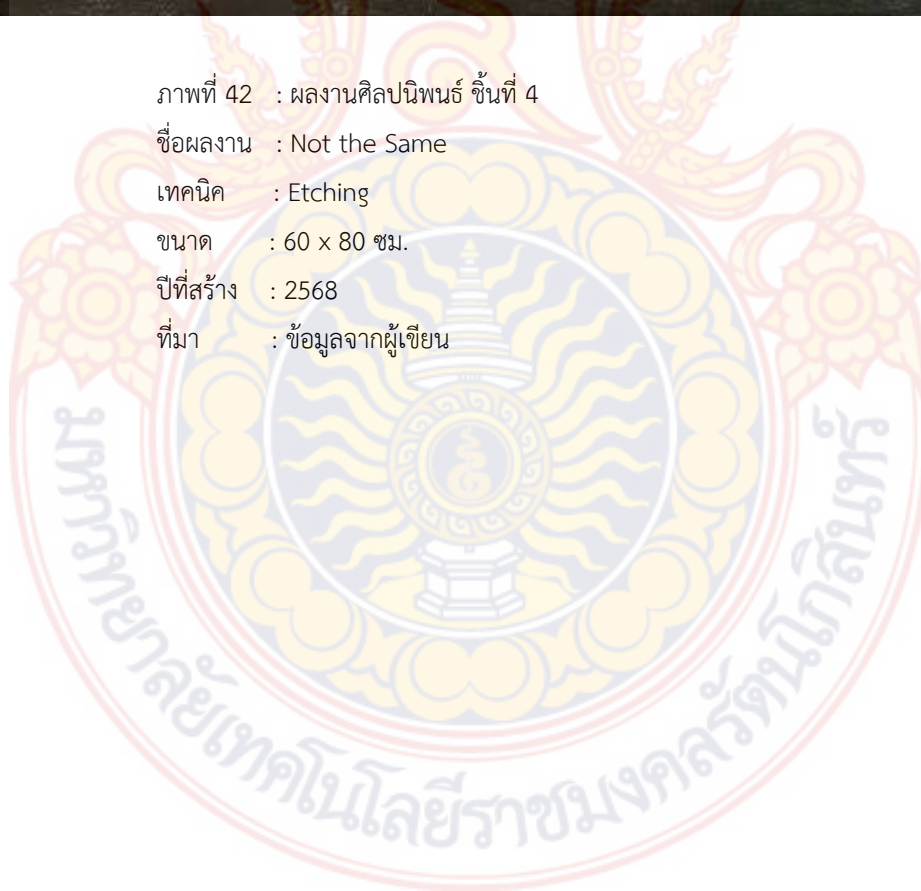
ชื่อผลงาน : Not the Same

เทคนิค : Etching

ขนาด : 60 x 80 ซม.

ปีที่สร้าง : 2568

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การสร้างสรรคผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ เกิดขึ้นจากกระบวนการถ่ายทอดแนวความคิดและเรื่องราวของข้าพเจ้าเอง ผ่านรูปแบบและขั้นตอนการทำงานทางศิลปะที่ได้ทดลอง เรียนรู้ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ระหว่างกระบวนการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าได้เผชิญทั้งความสำเร็จและความผิดพลาด ซึ่งล้วนเป็นประสบการณ์สำคัญที่นำไปสู่การค้นหาวิธีแก้ไขปัญหา และทำให้เกิดความเข้าใจในเทคนิควิธีการ และแนวทางการทำงานของตนเองมากยิ่งขึ้น กระบวนการดังกล่าวจึงไม่ได้เป็นเพียงการสร้างผลงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังเป็นการเรียนรู้และสำรวจตัวตนของข้าพเจ้าผ่านกระบวนการทางศิลปะอีกด้วย ส่งผลให้ผลงานที่ปรากฏในศิลปนิพนธ์เล่มนี้มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับแนวความคิดหลัก และประสบการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้า

ศิลปนิพนธ์ชุดนี้มีจุดมุ่งหมายในการถ่ายทอดเรื่องราวความเศร้า ความโดดเดี่ยว และความทรงจำบางส่วนจากวัยเด็กของข้าพเจ้า โดยนำเสนอผ่านตัวแปรในรูปแบบของเล่นของสะสมมาแทนตัวของข้าพเจ้าผ่านเรื่องราวและความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยถ่ายทอดผ่าน ตัวละคร ดีไซน์ (Art Toy) ที่ถูกสร้างขึ้นให้ทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างข้าพเจ้ากับผู้ชม ตัวละครดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงองค์ประกอบทางภาพเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นพื้นที่ให้ความรู้สึกและประสบการณ์ภายใน ถูกถ่ายทอดออกมาในลักษณะที่ผู้ชมสามารถเข้าถึงและตีความได้ในระดับหนึ่ง การใช้ตัวละครการ์ตูนจึงช่วยลดระยะห่างระหว่างศิลปินกับผู้ชม ในขณะเดียวกันก็เปิดโอกาสให้เรื่องราวส่วนตัวถูกเล่าออกมาอย่างมีนัยเชิงสัญลักษณ์ผ่านบรรยากาศ เหตุการณ์ และรายละเอียดภายในภาพ ผลงานทั้งหมดในศิลปนิพนธ์ชุดนี้ถูกสร้างสรรค์ขึ้นด้วยเทคนิคภาพพิมพ์กัดกรด (Etching) ซึ่งเป็นเทคนิคที่มีลักษณะเฉพาะด้านกระบวนการและคุณภาพของเส้นที่เกิดจากการกัดกรดบนแผ่นโลหะ กระบวนการทำงาน

ในระยะที่ 1 เป็นช่วงของการทดลองและค้นหาความเป็นไปได้ของเทคนิค ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมเส้น การกัดกรดในระยะเวลาที่แตกต่างกัน รวมถึงการจัดองค์ประกอบภาพให้สอดคล้องกับแนวความคิดของผลงาน ช่วงระยะนี้ช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจธรรมชาติของเทคนิคมากยิ่งขึ้น แม้จะมีข้อจำกัดด้านความซับซ้อนของขั้นตอนและความไม่แน่นอนของผลลัพธ์จากการกัดกรด แต่ในขณะเดียวกันก็เปิดโอกาสให้เกิดพื้นผิวและลักษณะของเส้นที่มีความละเอียดและมีอารมณ์เฉพาะตัว

ในระยะที่ 2 เป็นช่วงของการพัฒนาผลงานให้มีความชัดเจนทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบ โดยนำประสบการณ์จากการทดลองในระยะแรกมาปรับใช้กับการสร้างภาพที่มีโครงสร้างและ

บรรยากาศที่สอดคล้องกับแนวคิดหลักมากยิ่งขึ้น เทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึกมีข้อดีตรงที่สามารถสร้างเส้นที่มีน้ำหนักและพื้นผิวที่ละเอียด ทำให้สามารถถ่ายทอดบรรยากาศของความเจ็บ ความเศร้า และความโดดเดี่ยวได้อย่างลึกซึ้ง อย่างไรก็ตาม เทคนิคนี้ก็มีข้อจำกัดในด้านขั้นตอนการทำงานที่ต้องใช้เวลา ความละเอียด และความระมัดระวังสูง หากเกิดข้อผิดพลาดในบางขั้นตอนก็อาจส่งผลต่อภาพทั้งหมดได้

ในด้านของแนวคิด หัวข้อเรื่องความเศร้าและความโดดเดี่ยวมีข้อดีตรงที่เป็นประสบการณ์สากลของมนุษย์ ซึ่งผู้ชมสามารถเชื่อมโยงกับความรู้สึกเหล่านี้ได้ในระดับหนึ่ง อีกทั้งยังเปิดพื้นที่ให้เกิดการตีความทางอารมณ์และจิตวิทยาภายในภาพ อย่างไรก็ตาม การนำเสนอประเด็นดังกล่าวก็มีความท้าทาย เนื่องจากเป็นเรื่องที่มีลักษณะส่วนตัวและมีความละเอียดอ่อน การถ่ายทอดจึงต้องอาศัยการสร้างบรรยากาศและสัญลักษณ์ทางภาพเพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าถึงความหมายได้โดยไม่จำเป็นต้องอธิบายโดยตรง

ข้าพเจ้าหวังว่าศิลปินรุ่นใหม่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านและผู้ที่สนใจ ทั้งในแง่ของแนวความคิด กระบวนการสร้างสรรค์ และการนำเสนอผลงานศิลปะผ่านเทคนิคภาพพิมพ์กัณฑ์ ซึ่งเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการถ่ายทอดประสบการณ์และความรู้สึกภายในของมนุษย์ผ่านภาษาทางศิลปะ ทั้งนี้ผลงานชุดนี้จึงไม่เพียงเป็นการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังเป็นการบันทึกช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต ความทรงจำ และการสำรวจความรู้สึกภายในของข้าพเจ้า ผ่านภาพ เรื่องราว และบรรยากาศที่ปรากฏอยู่ในผลงานทั้งหมดของศิลปินชุดนี้.

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาไทย

นิพนธ์ ทวีกาญจน์. ศิลปกรรมร่วมสมัย: ทศนะทางศิลปะและศิลปศึกษา. พระนครศรีอยุธยา: สำนักพิมพ์สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, 2542.

พัลลพ วังบอน. สุนทรียะในงานภาพพิมพ์โลหะ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ชากุระ, 2561.

สกนธ์ ภู่งามดี. ทศนธาตุทางศิลปะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2547.

สารสนเทศจากฐานข้อมูลออนไลน์

Art Institute of Chicago. *Nighthawks*. เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.artic.edu/artworks/111628/nighthawks>.

Bangkok Art City. *Chang Sae-tang*. เข้าถึงเมื่อ 27 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.bangkokartcity.org/discover-detail/chang-sae-tang>.

Columbia Pictures. *Taxi Driver*. เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.imdb.com/title/tt0075314/>.

Encyclopaedia Britannica. *The Night Watch*. เข้าถึงเมื่อ 27 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.britannica.com/topic/The-Night-Watch>

Epic Records. *Korn Official Website*. เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.kornofficial.com>.

HHCT Thailand. *Mood Tracker*. เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://hhcthailand.com/mood-tracker>.

Interscope Records และ Flip Records. *Limp Bizkit Official*. เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.limpbizkit.com>

Les Films du Losange. *The Piano Teacher*. เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.imdb.com/title/tt0254686>.

Medium. *The Scream*. เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://medium.com/@philharmonique/the-scream>.

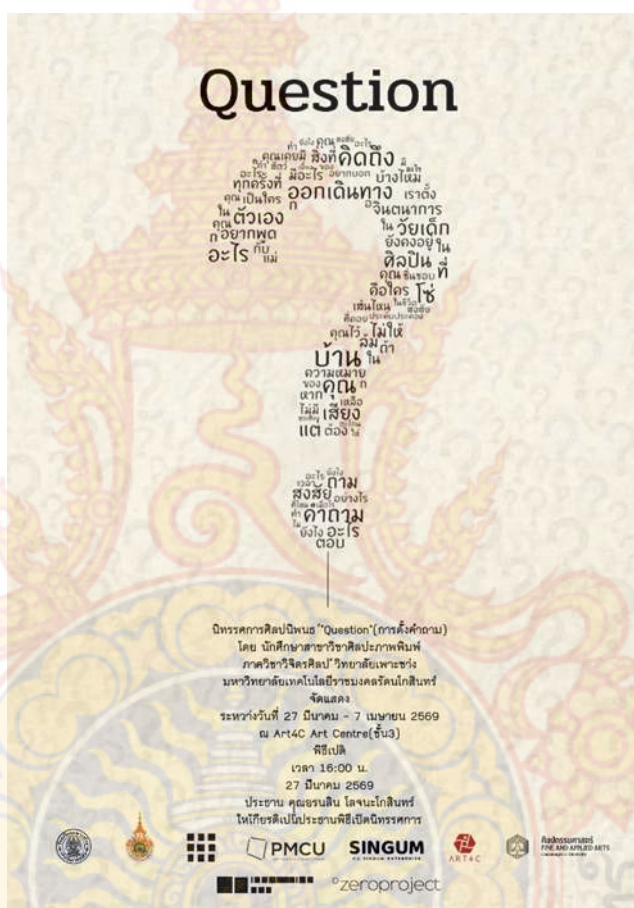
Rijksmuseum. *The Night Watch*. เข้าถึงเมื่อ 30 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.rijksmuseum.nl/en/collection/SK-C-5>.

ภาคผนวก

การจัดนิทรรศการศิลปนิพนธ์

การจัดนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question(การตั้งคำถาม) ของนักศึกษาสาขาศิลปภาพพิมพ์
วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ณ Art4C Art Centre L5
Inches44 1553 1555 ถ. พระรามที่ 4 แขวงวังใหม่ กรุงเทพมหานคร 10330

ภาพที่ 43 ภาพโปสเตอร์นิทรรศการศิลปนิพนธ์

Question (การตั้งคำถาม)

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 44 ภาพหน้าปกสูจิบัตร Question (การตั้งคำถาม)
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 45 ภาพพิธีเปิดนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question (การตั้งคำถาม)
คุณอรณลิน โลจนะโกสินทร์ เป็นประธานในครั้งนี
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 46 ภาพถ่ายกับประธานในพิธีเปิด คุณอรณลิน โจนะโกสินทร์
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 47 ภาพการบรรยายภาพให้
คุณอรณลิน โจนะโกสินทร์
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 47 ภาพถ่ายกับอาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์คู่กับผลงานที่แสดง
ในงานนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question(การตั้งคำถาม)

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 49 ภาพถ่ายเข้าพเจ้าคู่กับผลงานที่แสดง
ในงานนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question (การตั้งคำถาม)
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 49 ภาพบัตรเชิญนิทรรศการศิลปนิพนธ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายธนนันท ธนาวุฒิ
วันเกิด	30 ธันวาคม 2541
ประวัติการศึกษา	ระดับอาชีวศึกษา วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม นครศรีธรรมราช
ปัจจุบัน	ศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาศิลปะภาพพิมพ์ วิทยาลัยเพาะช่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ประวัติผลงาน	ปี พ.ศ. 2568 นิทรรศการแสดงผลงานศิลปะ “ดินปั้นหมึก” ครั้งที่ 17 ณ บริษัท ชุมชนเลื่อนฤทธิ์ จำกัด - Luenrit Co., Ltd. ปี พ.ศ. 2569 การจัดนิทรรศการศิลปนิพนธ์ Question(การตั้งคำถาม) ณ Art4C Art Centre L5 Inches44 1553 1555 ถ. พระรามที่ 4 แขวงวังใหม่ กรุงเทพมหานคร 10330

